

Arrest

nr. 318 315 van 11 december 2024
in de zaak RvV x / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 16 december 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te zijn geboren op 1 januari 2000, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 mei 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De notities van dit persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) bevinden zich in het administratief dossier.

Op 25 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 3 mei 2023, van 13u35 tot 17u46, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester DE MAYER Aurélie loco meester RICHIR Juliette, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Shahrak, in het district Surobi, in provincie Kabul. U woonde samen met uw ouders, uw zussen en uw broers genaamd N., F., S., H., Fl. en W.

Uw drie oudere broers werkten voor of met de toenmalige Afghaanse overheid of buitenlandse organisaties. Uw broer N. werkte in de periode 2011-2013 voor constructiebedrijven waaronder het bedrijf B. en het bedrijf K. K. Deze bedrijven bouwden legerbasissen. N. had zijn eigen "Crushing Plant" of zandvervaardigingsmachine en leverde zand aan deze bedrijven. Uw broer F. werkte van 1398 (2019-2020) tot de val van de toenmalige Afghaanse overheid als eerste luitenant voor het National Directorate of Security (NDS). Uw broer S. was tewerkgesteld bij een door de Wereld Bank gesteund project genaamd ATR. In dit project werden vrouwen aangemoedigd om te gaan werken of om te gaan studeren. Uw drie broers werden allen meermaals telefonisch bedreigd door de taliban omwille van hun tewerkstellingen. S. heeft eveneens een dreigbrief gekregen van de taliban.

Kort voor de val van de Afghaanse overheid, belde F. naar uw vader om hem in te lichten over de dreigende machtsovername door de taliban. Vervolgens zijn uw broers N., F. en S. gevlucht uit Afghanistan uit vrees voor de taliban. Uw broer H. is met hen meegegaan om voor de kinderen van N. te zorgen.

Vijf à zes dagen na de machtsovername (20 of 21 augustus 2021) kwamen enkele talibanleden naar uw huis en vroegen ze aan uw vader waar uw broers waren. Uw vader vertelde hen dat hij hier geen weet over had. Twee à drie dagen later kwamen de taliban wederom naar uw huis. Ditmaal vroegen ze achter u en wilden ze een huiszoeking uitvoeren. Uw vader gaf toestemming voor deze huiszoeking op voorwaarde dat de vrouwen zich eerst in een aparte kamer mochten plaatsen. U heeft een boerka aangedaan en u bent bij uw zussen en uw moeder in een aparte kamer gaan zitten. De taliban hebben slechts kort in deze kamer gekeken waarna ze weggingen. Na dit tweede bezoek van de taliban heeft uw familie besloten dat u Afghanistan moest verlaten.

U reisde naar België waar u op 16 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: de taskara's van uzelf en familieleden, documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw broer F., documenten betreffende het werk van uw broer N. en enkele familiefoto's. Enkele dagen na het persoonlijk onderhoud, namelijk op 6 mei 2023, heeft u eveneens kopieën van foto's van uw broers F. en S. overgemaakt aan het CGVS alsook een kopie van een dreigbrief van de taliban gericht aan S. en kopieën van documenten en een badge betreffende het werk van S. en F.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban aangezien u denkt dat deze u willen gebruiken als drukkmiddel ten aanzien van uw oudere broers (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.05.2023 (verder CGVS), p. 18-19, 22).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (EURODAC Search Result). U heeft ook nog door Frankrijk gereisd (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 25.03.2022, punt 37). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. U ontkende ook formeel elders asiel aangevraagd te hebben, daar waar uit uw dossier duidelijk het tegendeel blijkt (Verklaring DVZ, punt 22, CGVS, p. 8). Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Italië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Verder rijzen er twijfels over uw beweerde identiteit en leeftijd. Bij DVZ deed u zich aanvankelijk voor als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 31 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 16.12.2021 en Verklaring DVZ, punt 4). Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV op 7 januari 2022 was u op dat moment echter 23,92 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,83 jaar. Dit wil zeggen dat u op 7 januari 2022 minstens 22,09 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw leeftijd op uw taskara staat. Bovendien verklaart u dat uw asielaanvraag zeer chaotisch was en dat sommige mensen u hadden verteld om u als minderjarige te verklaren (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara was u in het jaar 1396 (2016-2017) volgens uw uiterlijke kenmerken dertien jaar oud (document 6), hetgeen zou kunnen betekenen dat uw geboortjaar 2004 zou zijn. Wat er ook zij, uw taskara is niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2000 is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de Afghan National Defense and Security Forces (ANDSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw broer F. voor het NDS werkte en kort voor de machtsovername gevlucht is uit Afghanistan uit vrees voor de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. U slaagt er immers niet in om het profiel van uw broer F. bij het NDS aannemelijk te maken. U verklaart dat F. in 1398 (2019-2020) voor het NDS is beginnen werken. Hij heeft zes maanden training gevolgd in Kaboel waarna hij een jaar in Kunduz heeft gewerkt. In Kunduz werd hij na vier maanden tot tweede luitenant benoemd. Daarna is hij overgeplaatst naar Takhar waar hij tot eerste luitenant gepromoveerd werd. Kort voor de val van de Afghaanse overheid werd hij overgeplaatst naar Nangarhar (CGVS, p. 8-9). Wanneer er vervolgens bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw broer, kan u verder bijzonder weinig details verschaffen. Zo weet u niet waarom uw broer voor het NDS is beginnen werken of hoe hij daar terechtgekomen is. U verklaart dat uw broer farmacie heeft gestudeerd aan de universiteit

Dawood Shah (CGVS, p. 8). Na zijn studies wilde hij een apotheek openen maar dit is niet gelukt vanwege een gebrek aan financiën. Uw broer is vervolgens drie tot drieënhalf jaar werkloos geweest waarna hij zich heeft aangemeld bij het NDS (CGVS, p. 8-9, 14). U kan echter niet verduidelijken waarom uw broer precies bij het NDS is beginnen werken (CGVS, p. 9). Gevraagd naar het uniform van uw broer, verwijst u louter naar de door u voorgelegde foto's zonder hierover verdere specificaties te geven (ibid.). Ook kan u geen voorbeeld geven van mogelijke verhalen of incidenten die zich hebben afgespeeld op het werk van uw broer. Wanneer u wordt gevraagd of uw broer verhalen vertelde over zijn werk, stelt u dat hij hier af en toe over praatte (CGVS, p. 10). Gepeild naar een concreet voorbeeld, vertelt u kortweg dat hij praatte over gevechten en operaties die ze uitvoerden (ibid.). U bent verder niet in staat om concrete informatie over deze incidenten te geven aangezien uw broer hierover niets specifiek zou hebben vermeld tegen u (ibid.). Verder kan u ook geen namen van collega's van uw broer verstrekken of verduidelijken welk soort wapen uw broer gebruikte (CGVS, p. 10-11). Gevraagd naar de baas van uw broer, stelt u dat zijn meest recente baas en voorzitter van het NDS in Kunduz A. Z. K. was (ibid.). Uw broer heeft echter na zijn stationering in Kunduz een jaar in Takhar gediend waarna hij naar Nangarhar werd overgeplaatst (CGVS, p. 8). Wanneer u bijgevolg wordt gevraagd naar de baas van uw broer in Takhar, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 11).

Ook is het opmerkelijk dat u vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de precieze werkzaamheden van uw broer bij het NDS. Wanneer u wordt gevraagd welke concrete taken uw broer bij het NDS moest uitvoeren, antwoordt u vaag- en kortweg dat hij verantwoordelijke of voorzitter was van de inlichtingen en de veiligheid van een gebied (CGVS, p. 10). Hij zou bovendien ook leider van een project betreffende een volksopstand in Kunduz zijn geweest in samenwerking met de lokale politie (CGVS, p. 10). U weet echter niet waar in Kunduz deze volksopstand precies had plaatsgevonden noch hoe deze opstand genoemd werd aangezien uw broer niet over de details van zijn werk praatte (ibid.). Uit de door u voorgelegde documenten blijkt bovendien dat uw broer gedurende zijn meest recente dienstjaar in Takhar tewerkgesteld zou geweest zijn als commandant van het departement contraterrore (zie document 4c), een functie waarover u niet heeft verteld. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen bleven echter zeer oppervlakkig.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaring omtrent de eenheid waarin uw broer diende bij het NDS strijdig is met informatie beschikbaar op het CGVS. Gevraagd in welke eenheid uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u vaagweg dat het NDS een directoraat heeft en dat hij werkte voor het hoofddirectoraat van Kunduz (CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd of u zijn eenheid kende, stelt u opnieuw vaagweg dat hij bij de dienst inlichtingen werkte (CGVS, p. 13). U verklaart dat deze dienst een afdeling is bij het NDS die 'inlichtingen' wordt genoemd (ibid.). Gevraagd of u kennis heeft over de nummering van zijn eenheid, antwoordt u dat u niet weet wat hiermee wordt bedoeld maar dat hij wel toegangsbadges heeft van zijn werk (CGVS, p. 14). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, informatie (het EASORapport Afghanistan. State Structure and Security Forces van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf, p. 35-38, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat het NDS onderverdeeld is in verschillende eenheden of departementen die worden aangeduid met een bepaalde nummer of getal. In de door u voorgelegde documenten betreffende het werk van uw broer wordt er eveneens verwezen naar verschillende eenheden die worden aangeduid met nummers (zie documenten 4b-d).

Het CGVS ziet in dat het beroep van agent van het NDS een zekere graad van geheimhouding impliceert. U verklaart echter dat u tot op heden nog steeds in contact staat met uw broer en dat u hem voor het laatst heeft gesproken tijdens Eid al-Fitr of het suikerfeest (CGVS, p. 11). U had bijgevolg de kans om meer informatie over zijn werkzaamheden te verkrijgen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn vervolgingsfeiten en daaraan gekoppelde elementen, en dat hij ernstige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft.

Ook dient er opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten onderling tegenstrijdig zijn. Zo vermeldt een document dat uw broer de rang van eerste luitenant had in Takhar (document 4a), terwijl twee andere documenten dan weer vermelden dat uw broer van tweede luitenant naar majoor werd gepromoveerd in Takhar (document 4b-c). Daarbovenop schrijft F. in de door u voorgelegde brief van uw broer aan het NDS in Nangarhar dat hij de rang van majoor heeft, niettegenstaande dat hij zijn brief

ondertekent als 'eerste luitenant'. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel gesproken over een promotie naar eerste luitenant en niet over een promotie naar majoor (CGVS, p. 9).

Voorts heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u werkbades van F., die bij u thuis zouden liggen, zou overmaken aan het CGVS (CGVS, p. 14). Hoewel u enkele dagen na het persoonlijk onderhoud enkele stukken heeft overgemaakt aan het CGVS betreffende het werk van F., heeft het CGVS tot op heden geen werkbades van uw broer mogen ontvangen.

Uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van F. trekken de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in vraag. U verklaart dat F. sinds het begin van zijn dienst bij het NDS telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 17 en 19). Wanneer u aanvankelijk werd gevraagd of F. bepaalde veiligheidsmaatregelen nam wanneer hij van zijn werk naar huis kwam, antwoordt u dat dit niet nodig was (CGVS, p. 10). Wanneer later ter sprake komt dat uw broer sinds het begin van zijn job telefonisch werd bedreigd en u erop gewezen wordt dat het opvallend is dat het volgens uw eerdere verklaring niet nodig was om veiligheidsmaatregelen te nemen, antwoordt u opeens dat hij altijd onaangekondigd en in burgerkledij naar huis kwam maar dat "dreigen iets anders was dan specifiek gevaar lopen" (CGVS, p. 19). Hiermee bedoelde u dat de taliban niet in uw gebied konden komen en dat ze nooit wisten wanneer hij thuis was (CGVS, p. 20). Wanneer er wordt gevraagd hoe vaak uw broer door de taliban werd bedreigd, antwoordt u naast de vraag dat er altijd dreigement was voor hem omwille van zijn job bij het NDS en dat alle talibs personen zochten die voor het NDS werkten (ibid). Het is opmerkelijk dat de taliban iedereen die bij de overheid werkte bedreigden, arresteerden of doodden (CGVS, p. 17), maar dat ze uw broer sinds het begin van zijn dienstdienst enkel en alleen telefonisch hebben bedreigd. Bovendien staat het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw gezinsleden haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten. Gevraagd of uw broer beschermingsmaatregelen nam na de bedreigingen van de taliban, antwoordt u dat hij in een veilig gebied woonde en werkte (CGVS, p. 23). Ook onderweg was hij niet bang van de taliban aangezien hij steeds in burgerkledij naar huis kwam en slechts om de vier tot zes maanden op verlof ging. Uw broer zou ook via het vliegtuig komen (ibid.). Het is echter niet plausibel dat uw broer als luitenant bij het NDS de aanhoudende persoonlijke bedreigingen van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen en geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen zou nemen of andere acties zou ondernemen in verband met de bedreigingen van de taliban.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer als werknemer bij het NDS en zijn daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten.

Indien er toch geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw broer, dient wat uw situatie betreft te worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANDSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANDSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk van uw broer N. en zijn daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten. U verklaart dat N. in de periode 2011-2013 zand leverde aan buitenlandse constructiebedrijven B. en K. K. (CGVS, p. 11 en 13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de precieze werkzaamheden van uw broer ontoereikend is. Gevraagd naar zijn exacte werkzaamheden, antwoordt u dat hij een contract had om zand te leveren voor de bouw van de legerbases en dat hij verantwoordelijk was voor de zandvervaardigingsmachine (CGVS, p. 13), zonder dit verder te specificeren. Gevraagd in welke gebieden uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u dat zijn zandvervaardigingsmachine in Naghlu lag op een afstand van zes à zeven kilometer van uw huis (CGVS, p. 12-13). Verder weet u niet wie zijn collega's waren of met welke personen hij samenwerkte, hoe de samenwerking met de constructiebedrijven is ontstaan, hoeveel uw broer betaald werd per project, aan wie uw broer de zandvervaardigingsmachine heeft verkocht en hoeveel deze verkoop heeft opgebracht (CGVS, p. 13).

Daarnaast hebt u inconsistente verklaringen afgelegd omtrent de aankoop van de zandvervaardigingsmachine. Gevraagd hoe uw familie deze machine heeft verkregen, antwoordt u naast de vraag dat jullie een eigen zaak hadden en dat dit goed ging (CGVS, p. 12). Bovendien kan u niet aangeven hoeveel deze machine had gekost (ibid.). Wanneer later wordt gevraagd hoe uw broer het geld had verkregen om een dergelijke machine aan te kopen, stelt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 13). U verklaart dat uw vader werkte en dat u denkt dat hij en uw broer op de ene of de andere manier geld

hebben ingezameld om de machine te kopen (ibid.). Wanneer er echter wordt gevraagd hoe uw vader geld verdiende, antwoordt u dat u denkt dat hij zijn eigen zaak heeft gehad of dat hij werkte op de gronden zoals dit de gewoonte was in de Afghaanse gemeenschap, terwijl u terzelfdertijd aangeeft dit niet zeker te weten (CGVS, p. 16). Uw familie zou gronden hebben gehad in Tagab (ibid.). U weet echter niet hoe groot deze gronden waren aangezien u er nooit bent geweest (ibid.). Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat N. een zandvervaardigingsmachine kon kopen terwijl u niet met zekerheid kan zeggen of uw vader een job had in die tijd, antwoordt u opeens dat N. jong was en waarschijnlijk zelf geld had verdiend. Ook zou dit apparaat niet zo duur zijn geweest omdat dit maar een gewone machine is (ibid.). Uw vage en inconsistente verklaringen omtrent de aankoop van de zandvervaardigingsmachine van uw broer, een machine die de basis vormde van het beroep van uw broer en waardoor hij gedurende enkele jaren in levensonderhoud kon voorzien voor uw familie, doen vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw broer eigenaar was van een dergelijke machine.

Ook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat N. aan het bedrijf B. zand heeft geleverd voor de bouw van een legerbasis voor de Amerikanen in S., genaamd Z. G. (CGVS, p. 11-13). In het door uw voorgelegde contract tussen B. A. C. Company (koper) en K. K. C. Company (leverancier) staat echter geschreven dat K. K. betongranulaat gaat leveren aan B. C. Company voor de bouw van het ANA N. G. Project S. Daarnaast verklaart u dat dit project nooit afgewerkt zou zijn (CGVS, p. 11-13). In tegenstelling tot uw verklaring, blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopie werd toegevoegd aan uw dossier, echter dat deze constructie wel gefinaliseerd werd aangezien dit project als 'afgerond' staat aangegeven op de website van B. A. C. Company. Hierbij wordt eveneens vermeld dat deze constructie gebouwd werd voor het Amerikaanse legerkorps van ingenieurs bij de N. Dam in S. Kabul, een gegeven dat u eveneens niet wist te vertellen op uw persoonlijk onderhoud.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u beweert dat uw broer zou hebben geholpen met de bouw van drie Franse legerbasissen, meer bepaald de Z. of Z. basis in S., de M. basis in U. en de L. T. basis, ook wel basis 46 genoemd, in Tagab (CGVS, p. 11-13). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt namelijk dat de Fransen sinds 2007 in deze gebieden aanwezig waren en in de periode 2011–2012 zijn weggetrokken. Dat uw broer, die volgens uw verklaringen in de periode 2011-2013 tewerkgesteld geweest zou zijn als zandleverancier voor de bouw van Franse basissen in T., S. en U. lijkt gelet op bovenstaande informatie weinig overtuigend. Bovendien is het ook opvallend dat de namen van de basissen die u opgeeft niet terug te vinden zijn.

Zelfs indien de werkzaamheden van N. aannemelijk zouden zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer. U verklaart dat uw broer na drie of vier jaar gestopt is met zijn job omdat hij veel bedreigingen kreeg van de taliban (CGVS, p. 12). Hij zou vervolgens zijn eigen restaurant geopend hebben waar hij gedurende zes à zeven jaar heeft gewerkt (ibid.). Uw broer zou na deze verandering van werk nog steeds telefonische bedreigingen van de taliban hebben gekregen aangezien men een eeuwige vijand is van de taliban indien men ooit had geholpen of betrokken was geweest bij de bouw van legerbasissen (CGVS p. 12 en 20). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban uw broer gedurende een decennium louter via de telefoon zouden hebben bedreigd zonder enige concrete vergeldingsactie te nemen. Bovendien had uw broer de bevelen van de taliban opgevolgd en zijn activiteiten met de constructiebedrijven reeds jaren geleden stopgezet. Dat de taliban vervolgens de moeite zouden nemen om uw broer jarenlang te blijven bedreigen, is weinig waarschijnlijk.

Tevens zijn uw verklaringen over de werkzaamheden en vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer S. weinig aannemelijk. U verklaart dat S. werkte bij een project dat door de Wereld Bank werd gesteund genaamd 'atr'. Hij werkte eveneens samen met andere buitenlandse organisaties (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent zijn concrete werkzaamheden zijn echter tegenstrijdig met door u voorgelegde documenten en informatie beschikbaar op het CGVS. Zo verklaart u dat S. eerst als stagiaire tewerkgesteld was, waarna hij begon te werken als een gewone werknemer (ibid.). Hij moest naar rurale gebieden gaan om informatie te verzamelen over vrouwen die werkten of wilden werken waarbij hij deze vrouwen eveneens moest aanzetten tot studeren of werken (ibid.). Ook zou deze organisatie hebben samengewerkt met meisjesscholen en zich hebben ingezet voor de educatie en gezondheidszorg van vrouwen (CGVS, p. 20). In de door u voorgelegde documenten is te lezen dat uw broer tewerkgesteld was als "Quality Assurance Intern/Junior" of kwaliteitsmedewerker bij atr consulting (assess – transform – reach) (documenten nr. 10a-d). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat atr consulting een strikte scheiding aanhoudt tussen projectmedewerkers en kwaliteitswaarborgingsmedewerkers. Dit houdt in dat uw broer als "Quality Assurance Intern/Junior" nooit zelf veldwerk zou hebben mogen uitvoeren. Het is bijgevolg vreemd dat u

verklaart dat uw broer wel veldwerk deed en persoonlijk naar rurale gebieden ging om vrouwen aan te zetten tot studeren of werken. Bovendien staat in het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie geschreven dat uw broer het Quality Assurance departement heeft ondersteund en actief was in het kwaliteitswaarborgingsaspect van de monitoring door derden waarbij hij meewerkte aan het CBARDproject, het REACH-project, het COVID-19-project en het ARTF-project (document nr. 10c). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat het CBARDproject betrekking had op monitoring door derden van papaververvangingsprojecten en werd uitgevoerd voor TigerSwan. Het REACH-project had betrekking op de monitoring door derden van 'the Afghanistan Reconstruction Trust Fund (ARTF)' inclusief COVID-19 hulp voor Afghaanse gemeenschappen en huishoudens en werd uitgevoerd voor de Wereld Bank, BDO en ARTF. Geen van deze projecten was, in tegenstelling tot wat u beweert, toegespitst op het verzamelen van informatie en/of het aanzetten van vrouwen tot studeren of werken.

Bovendien had u bij uw interview bij DVZ niet vermeld dat S. tewerkgesteld was bij atr consulting noch dat hij zowel telefonisch als schriftelijk bedreigd werd door de taliban. Geconfronteerd met deze lacune, antwoordt u dat u bij uw aankomst in België een moeilijke periode hebt doorgaan en dat u niet zeker was wat u wel en niet moest vertellen (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat de medewerkers bij DVZ u hadden verteld dat u uw problemen kort moest uitleggen (ibid.). Gevraagd waarom u daar dan wel had gesproken over uw broers N. en F., antwoordt u dat u veel stress had en dat u zelf ook niet meer weet waarom u de job van S. niet had vermeld op dat moment (ibid.). Dit verweer overtuigt niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek in het kort hebt kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3). Dat u op het interview bij het CGVS pas voor het eerst spreekt over het werk van S. en zijn hieraan gekoppelde vervolgingsfeiten en dat u het bovendien niet nodig achtte om hiervan documenten mee te brengen tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15), doet eerder vermoeden dat u niet de volledige waarheid vertelt over de werkzaamheden van uw broer. Daarnaast is het ook opvallend dat u weinig kennis heeft over de werkzaamheden van uw broer. Zo weet u niet wanneer uw broer is begonnen werken voor atr consulting, waarvoor de naam "atr consulting" staat en kan u geen collega's van uw broer opnoemen (CGVS, p. 15-16).

Zelfs indien de werkzaamheden van S. aannemelijk zouden zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn door u voorgehouden vervolgingsfeiten. U verklaart dat S. vaak bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15). Net zoals uw andere broers zou hij telefonisch bedreigd zijn geweest. Bovendien zou S. als enige broer ook een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, p. 20). Het dient herhaald te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u het niet nodig vond om de enige broer van wie u bewijsmateriaal kan voorleggen omtrent de bedreigingen van de taliban, niet heeft vermeld bij DVZ noch dat u het nodig achtte om tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS fysieke bewijs van deze vermeende bedreiging mee te brengen. Verder stemmen uw verklaringen over de huidige werkzaamheden van S. niet overeen met de door u neergelegde documenten. U verklaart dat S. samen met uw andere broers Afghanistan heeft verlaten kort voor de machtsovername door de taliban en dat hij nu als arbeider werkt in Iran (CGVS, p. 7 en 18-19). In het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie staat echter geschreven dat uw broer van 12 januari 2021 tot de datum van het document, meer bepaald 6 september 2021, het Quality Assurance departement van atr consulting heeft ondersteund (document nr. 10c). Ook legt u een document neer in verband met de wijziging van zijn personeelscontract daterend 1 juni 2022 waarin vermeld staat dat zijn jobtitel wordt gewijzigd en zijn loon van 18.000 naar 22.000 afghani stijgt (document nr. 10d). Het is bijgevolg bevreemdend dat u verklaart dat S. Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername en als arbeider in Iran werkt, terwijl uit de documenten blijkt dat hij na zijn beweerde vlucht uit Afghanistan nog steeds tewerkgesteld was bij atr consulting. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, dat atr consulting een Afghaans bedrijf is dat geen projecten in Iran heeft waardoor het opmerkelijk zou zijn dat uw broer minstens een jaar na zijn vlucht nog steeds daar zou werken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde werkdocumenten en –foto's van uw broers an sich onvoldoende zijn om de profielen van uw broers en uw problemen met de Taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of de personen op de certificaten en foto's daadwerkelijk uw broers zijn kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Wat betreft de door u voorgelegde foto's dient nog te worden toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen

garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft de dreigbrief die S. heeft ontvangen blijkt bovendien, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien waren uw verklaringen, zoals hierboven reeds opgemerkt, ook tegenstrijdig met enkele van deze documenten.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. Zo valt het bevreemdend te noemen dat de taliban zich dermate gemakkelijk hebben laten afschepen door uw vader toen zij na de machtsovername voor een eerste maal naar uw huis waren gekomen. De taliban zouden buiten aan uw vader hebben gevraagd waar uw broers zich bevonden, waarop uw vader zou hebben geantwoord dat hij niet wist waar ze waren (CGVS, p. 19). De taliban zouden uw vader zonder meer op zijn woord hebben geloofd en zijn weggegaan (CGVS, p. 21). Vervolgens zouden de taliban bij hun tweede bezoek eerst toestemming aan uw vader hebben gevraagd om uw huis te doorzoeken (ibid.). Uw vader zou hierop hebben geantwoord dat de taliban uw huis mochten doorzoeken op voorwaarde dat de vrouwen zich eerst in een aparte kamer mochten verplaatsen, waarmee de taliban instemden (ibid.). Het is bijzonder merkwaardig dat de taliban zich zo hoffelijk naar uw familie hebben opgesteld gezien het feit dat ze actief op zoek waren naar uw broers en deze als vijanden hadden bestempeld. De tijd die de taliban hebben gegeven om de vrouwen naar een aparte kamer te verplaatsen heeft uw familie immers de mogelijkheid geboden om u te verstoppen tussen uw vrouwelijke familieleden. Ondanks de uitgesproken vijandige houding van de taliban tegenover overheidspersoneel (CGVS, p. 17), het feit dat uw drie broers reeds bedreigd werden door de taliban en dat de taliban actief op zoek zouden zijn naar zowel u als uw broers, bleef uw familie zulke vijandige behandelingen door de taliban opvallend genoeg bespaard.

Daarenboven schieten uw verklaringen over de handelingen van de taliban na uw vertrek tekort. Gevraagd of de taliban na het tweede bezoek aan uw huis ooit nog eens naar u hebben gevraagd, antwoordt u dit niet gevraagd te hebben aan uw familie omdat u hiertoe geen gelegenheid had tijdens uw reisroute (CGVS, p. 23). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of uw deze informatie heeft gevraagd aan uw familie na uw aankomst in België, antwoordt u ontkennend (ibid.). Het dient vermeld te worden dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen. Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over de evolutie van uw persoonlijke problemen, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar u op zoek zijn geweest en dit zou de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de nasleep van uw eigen problemen kan weinig overtuigen.

Bovendien speculeert u ook over de redenen waarom de taliban naar u op zoek zouden zijn. Gevraagd waarom de taliban persoonlijk naar u hadden gevraagd, antwoordt u aanvankelijk dat u dit niet weet (CGVS, p. 21). U denkt dat het misschien was omdat ze uw broers niet meer konden vinden (ibid.). Aangezien het niet duidelijk was waarom ze u zochten, bent u gevlucht (ibid.). Wanneer er later nogmaals wordt gevraagd waarom u denkt gedood te zullen worden door de taliban, stelt u wederom dat u niet weet waarom de taliban naar u op zoek waren (CGVS, p. 22). U verklaart dat u slechts een gewone leerling was maar dat u vermoedt dat de jobs van uw broers hiermee te maken hadden. U denkt dat de taliban uw broers onder druk wilden zetten of wilden breken door u mee te nemen (ibid.). Gevraagd of uw vader aan de taliban had gevraagd waarom ze naar u op zoek waren, antwoordt u dat uw vader die kans niet zal hebben gekregen omdat hij bang was om te veel vragen te stellen (CGVS, p. 21). Het is echter bevreemdend dat uw vader wel durfde vragen om de vrouwen in een aparte kamer te plaatsen alvorens de taliban aan hun huiszoeking zouden beginnen, maar dat hij niet zou durven vragen waarom de taliban op zoek waren naar u aangezien u op geen enkele wijze verbonden was met de toenmalige overheid of buitenlandse organisaties. Het is eveneens opmerkelijk dat de taliban geen reden hebben gegeven voor hun specifieke zoektocht naar u. Indien de taliban u daadwerkelijk als drukkingsmiddel wilden gebruiken ten aanzien van uw broers, hadden ze evengoed uw vader als verantwoordelijke van uw gezin of uw jongere broers kunnen gebruiken.

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat uw vader meerdere dreigbrieven heeft gekregen waarin

stond geschreven dat zijn twee zonen moesten stoppen met werken (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 21.11.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat uw drie broers meermaals telefonisch werden bedreigd door de taliban en dat enkel S. een dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 19-20). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens het interview bij DVZ zaken waarschijnlijk anders had vermeld en dat u onderweg zeer veel moeilijkheden had doorstaan (CGVS, p. 22). Uw verweer verschoont uw tegenstrijdige verklaringen niet. Zoals reeds eerder werd vermeld, werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3). Dat u de bedreigingen gericht aan S. niet had vermeld, dat het uw broers waren en niet uw vader die rechtstreeks bedreigd werden door de taliban en dat het over mondelinge en niet schriftelijke dreigementen ging, zijn dergelijk grote verschillen die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Tot slot is uw verklaring op het CGVS ook tegenstrijdig met de verklaring die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u Afghanistan had verlaten aangezien uw leven in gevaar was door de komst van de taliban (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH-fiche), d.d. 16.12.2021, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u een moeilijke reisweg had afgelegd waarbij u dagen niet had gegeten of geslapen. U wist ook niet wat u wel en niets moest vertellen aangezien u nog nooit een asielaanvraag had ingediend (CGVS, p. 22). Aangezien de MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien rust op een verzoeker die internationale bescherming vraagt de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen over bij DVZ en de Dienst Voogdij blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitsdocumenten u en uw familieleden geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan. Uit de door u voorgelegde familiefoto's kan bovendien niet worden afgeleid dat de hierop afgebeelde personen daadwerkelijk uw broers zijn. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid. Ook hebben privéfoto's geen bewijswaarde omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1 en volgende van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, tweede lid, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: het Protocol van 31 januari 1967), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoeker maakt tevens gewag van "een duidelijke beoordelingsfout".

Na een voorafgaande opmerking over de draagwijdte van de motiveringsplicht zet de verzoeker in een eerste onderdeel van het middel uitvoerig uiteen waarom hij meent dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. De verzoeker betoogt als volgt:

“III. 1.a Wat de verklaringen en het relaas van verzoeker betreft

8.

Het geheel van verzoekers verklaringen is meer dan voldoende om te oordelen dat zijn relaas nauwkeurig, duidelijk en samenhangend is en dat hem internationale bescherming moet worden verleend.

Verzoeker heeft de vrees kunnen toelichten die hij koesterde indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, en details kunnen verstrekken over de verschillende beroepen van zijn drie broers en de vervolging waaraan hij persoonlijk was blootgesteld vanwege deze beroepen.

Alvorens in te gaan op de details van deze elementen, merkt verzoeker om te beginnen op dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met zijn relatief jonge leeftijd in het kader van de bestreden beslissing, noch - en dit is het ernstigste aspect - bij het bepalen van wat van zijn verklaringen werd verwacht.

Uit de bestreden beslissing in haar geheel blijkt immers onmiskenbaar dat de wederpartij verzoekers verzoek om internationale bescherming heeft behandeld als een verzoek van een volwassene zonder specifieke behoefte, hoewel hij nog minderjarig was ten tijde van de gebeurtenissen die hij verklaart en toen hij werd gedwongen het land te verlaten.

De verwachtingen van de wederpartij hadden aan dit feit moeten worden aangepast, hetgeen niet het geval was.

Zoals blijkt uit hetgeen verderop in dit verzoekschrift is aangevoerd, kunnen veel van de door de wederpartij aangevoerde punten van kritiek worden beantwoord door rekening te houden met de betrekkelijk jonge leeftijd van de verzoeker ten tijde van de feiten.

Hetzelfde geldt voor de lichte tegenstrijdigheden die kunnen zijn ontstaan tussen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hetgeen hij heeft gezegd tijdens zijn korte onderhoud en bij zijn aankomst in België.

Bij beide gelegenheden, en aangezien verzoeker nog vrij jong was, was hij niet meer zeker van wat hij had gezegd, aangezien hij zich in een bijzonder complexe periode bevond als gevolg van intense stress over de veiligheid van zijn gezin en grote vermoeidheid in verband met zijn gebrek aan inzicht in zijn huidige situatie.

Pas na verschillende contacten met zijn advocaat en nauwlettend toezicht door zijn maatschappelijk werkers was de eiser in staat om zich volledig bewust te worden van wat hij had meegemaakt, zodat hij het zo goed mogelijk kon proberen uit te leggen tijdens zijn persoonlijk gesprek.

De wederpartij had met deze factoren rekening moeten houden in de bestreden beslissing, wat zij duidelijk niet heeft gedaan.

9.

De wederpartij heeft verzoekers leeftijd ook gebruikt om hem ervan te beschuldigen dat hij daarover aanvankelijk had gelogen bij zijn aankomst in België.

Van meet af aan dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn leeftijd nooit precies heeft kunnen kennen en dat de enige informatie waarover hij beschikte de vermelding van zijn leeftijd op zijn taskara was.

De wederpartij geeft zelf toe dat de op de taskara vermelde leeftijd volledig overeenstemt met de door de verzoeker bij zijn aankomst in België vermelde leeftijd.

In geval van twijfel had verzoeker dus geen andere keuze dan deze informatie te geloven, en deze handelwijze kan hem niet worden tegengeworpen.

Dit geldt temeer daar de door een medische bottest vastgestelde leeftijd niet als een absolute waarheid mag worden beschouwd.

Inderdaad wordt deze methode van leeftijdsbepaling unaniem bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken.

In dit verband heeft het Europees Parlement in 2013 in een resolutie over NBMV erkend dat:

“[European Parliament] deplores the unsuitable and intrusive nature of the medical techniques used for age assessment in some Member States, which may cause trauma, and the controversial nature and large margins of error of some of the methods based on bone maturity or dental mineralisation; calls on the Commission to include, in the strategic guidelines, common standards based on best practices, concerning the age assessment method, which should consist of a multidimensional and multidisciplinary assessment, be conducted in a scientific, safe, child-sensitive, gender-sensitive and fair manner, with particular attention to girls, and be performed by independent, qualified practitioners and experts; recalls that age assessment must be conducted with due respect for the child's rights and physical integrity, and for human dignity, and that minors should always be given the benefit of the doubt; recalls also that medical

examinations should only be conducted when other age assessment methods have been exhausted and that it should be possible to appeal against the results of this assessment; welcomes the work of EASO on this subject, which should be taken as a basis for dealing with all minors."

Op 20.02.2010 heeft de Nationale Orde der Artsen een advies over deze kwestie gepubliceerd :

"De techniek van de botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling. Verschillende factoren (etnische, genetische, endocrinische, sociaal-economische, nutritionele, medische, ...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden. De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren. De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en van het sociaaleconomisch en nutritioneel niveau van het individu. Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen. Schatting houdt altijd een onnauwkeurigheidfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn."

Bovendien is door talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden.

Het Platform kinderen op de vlucht bijvoorbeeld haalt in dit verband talrijke onderzoeken aan: *"De impact van trauma is een aspect dat pas sinds kort onderzocht wordt in de sector van wetsgeneeskunde of leeftijdsschatting. In traumatologisch onderzoek vermelden verschillende studies het verband tussen stress en de weerslag op groei en rijping. Een onderzoek van 2011 toont aan dat de puberteit gemiddeld 8 maanden vroeger begint bij mishandeling. In 2013 noteerde een ander onderzoek een verkorting van de telomeren bij volwassenen die een gedeeltelijke of algehele posttraumatische stress doormaakten. "Een telomeer is een stukje DNA, zonder codes, aan het uiteinde van elk chromosoom. De telomeren verkorten met de leeftijd, bij elke celdeling". Uit onderzoek blijkt een veroudering van 5 jaar bij een matige posttraumatische stress. Voor een persoon met een ernstige vorm van posttraumatische stress is de weerslag op de veroudering 10 jaar. 34% van de Afghaanse jongens aangekomen in Groot-Brittannië lijden aan posttraumatische stress. Het is waarschijnlijk dat jonge Afghanen in België in dezelfde mate lijden onder posttraumatische stress. Het is cruciaal te beseffen dat kinderen die zeer sterk getraumatiseerd zijn, meer kans hebben om verouderings-kenmerken te vertonen. Zij lopen dus meer risico op twijfel over hun leeftijd, en dus op een mogelijke meerderjarigheidsverklaring. Een kwetsbare minderjarige kan hierdoor nog veel kwetsbaarder worden."*

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat beslissingen over de leeftijd van een persoon bijzonder dubieus zijn en met grote omzichtigheid moeten worden genomen.

De wederpartij, die op de hoogte is van het voorgaande, had voorzichtig moeten zijn bij haar beslissing om verzoekers leeftijd vast te stellen en had hem het voordeel van de twijfel moeten geven met betrekking tot die leeftijd, en niet het verschil tussen het resultaat van de medische test en de inhoud van zijn taskara moeten gebruiken als reden om internationale bescherming te weigeren.

10.

Afgezien van deze administratieve kwesties moet worden vastgesteld dat de wederpartij niet afdoende heeft aangetoond dat verzoekers verklaringen irrelevant zijn en dat hij dus niet bang zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren, zoals hij verklaart.

Ter herinnering: verzoeker heeft duidelijk uiteengezet dat hij persoonlijk het doelwit was van de Taliban wegens het werk van zijn drie broers als soldaten, als arbeiders in de militaire bouwsector en als werknemers van internationale organisaties, die vóór hem het land hadden verlaten.

Uit de beschikbare documentatie – die overigens door de wederpartij zelf is aangehaald – blijkt echter duidelijk dat een familielid van personen die kunnen gelinkt zijn met de voormalige regering kan vrezen voor vervolging in Afghanistan indien hij aantoont dat hij specifiek om specifieke redenen is vervolgd, of het risico loopt te worden vervolgd indien hij terugkeert.

Zoals blijkt uit verzoekers verklaringen en de ter ondersteuning van dit beroep overgelegde documenten, voldoet hij precies aan deze voorwaarde en kan hij worden geacht te vrezen voor vervolging indien hij naar Afghanistan terugkeert wegens zijn familierelatie met zijn drie broers, die ook het land hadden moeten verlaten.

Verzoeker is momenteel de oudste jongen van zijn familie, en de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang kan worden genomen – dit maakt hem ten opzichte van de andere leden van zijn familie tot een specifiek doelwit van de Taliban.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij ook reeds specifiek het doelwit van de Taliban was geweest, zodat zijn vrees reëel was en niet louter verondersteld.

De wederpartij meent dan ook kennelijk ten onrechte dat er geen bewijs is van de risico's die hij loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

11.

Wat het werk van zijn drie broers betreft, wijst verzoeker erop dat hij in het kader van zijn asielpprocedure talrijke documenten heeft overgelegd die het mogelijk maken hen te documenteren, en dat deze documenten overeenstemmen met de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd.

Ter herinnering: hij heeft alle taakomschrijvingen van zijn familieleden overgelegd, officiële documenten en foto's van F. waaruit blijkt dat hij soldaat is geweest in het Afghaanse leger, officiële documenten waaruit blijkt dat N. heeft gewerkt bij de bouw van militaire gebouwen, alsmede verschillende foto's en de badge van S. waaruit blijkt dat hij heeft gewerkt aan projecten voor internationale organisaties in Afghanistan.

Hij was ook in staat om, binnen de grenzen van zijn kennis, de verschillende aspecten van het werk van laatstgenoemde uit te leggen.

De wederpartij verweet hem echter dat de informatie die hij daarover kon verstrekken, niet gedetailleerd genoeg was.

Door aldus te handelen lijkt de wederpartij twee fundamentele aspecten van verzoekers uiteenzetting over het hoofd te hebben gezien.

Ten eerste was verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, nog minderjarig toen hij in Afghanistan was en kon hij daarom niet alles hebben begrepen van zijn omgeving en de banen van zijn broers.

In de tweede plaats is het, aangezien verzoeker nog minderjarig was, normaal dat hem weinig informatie is meegedeeld, met name gelet op het bijzonder geheimzinnige karakter van de Afghaanse samenleving, waarin de families zeer weinig met hun minderjarige kinderen spreken en hun vrijwel geen informatie verstrekken.

Dit was des te meer het geval met betrekking tot het beroep van verzoekers drie broers, die alle drie banden hadden met de vorige regering, zodat de overdracht van dit soort informatie aan verzoeker zowel voor hem als voor de rest van zijn familie een gevaar had kunnen opleveren indien hij deze informatie buiten de familie had besproken.

De wederpartij heeft in de bestreden beschikking op geen enkel moment rekening gehouden met het voorgaande, en er zij op gewezen dat zij ook onevenredige verwachtingen koesterde ten aanzien van verzoeker.

Zo was het volstrekt onevenredig om van hem te verwachten dat hij het nummer van de Afghaanse nationale legereenheid waarin zijn broer werkte zou kunnen noemen, terwijl hij wel specifieke informatie over zijn stationering en opleiding kon geven.

De informatie die verzoeker kon verstrekken was namelijk bijzonder concreet, terwijl de informatie die de wederpartij had willen hebben abstracter was en niet van jongeren kon worden verwacht.

Een soortgelijke conclusie moet worden getrokken uit de argumenten van de wederpartij met betrekking tot de beroepen van zijn twee andere broers, die verzoeker naar zijn beste vermogen en herinnering heeft kunnen beschrijven, maar die hij in elk geval met bewijsstukken heeft kunnen staven.

Voor de rest verwijst ook tegenpartij naar het feit dat de mondelinge bedreigingen niet geloofwaardig zijn, aangezien zij niet zijn gevolgd door enig rechtstreeks gevolg.

Verzoeker wijst er van meet af aan op dat van hem weliswaar moet worden verlangd dat hij zijn eigen beslissingen toelicht, maar dat hij in geen geval verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen en keuzes van derden – hij is niet verantwoordelijk voor de “hoffelijkheid” van de Taliban.

Bijgevolg kan van hem niet worden verwacht dat hij het uitblijven van concrete acties van de Taliban tijdens hun twee bezoeken aan zijn woning rechtvaardigt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de tegenpartij lijkt te denken, dit soort gedrag van de Taliban bijzonder geloofwaardig is.

Het is namelijk bijzonder gebruikelijk dat de Taliban de betrokken personen drie kansen geven alvorens tegen hen dwangmaatregelen te nemen, en de Taliban moeten ook nauwgezet een bepaalde hiërarchie in acht nemen alvorens welke beslissing dan ook te nemen.

Het is ook wel bekend dat Taliban geen acties nemen tegenover vrouwen.

Het was voor verzoeker dus belangrijk om het land te verlaten voordat het te laat was, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen heeft versterkt.

Hij merkt ook op dat zijn dorp destijds onder controle van de regering stond, zodat de Taliban er minder bewegingsvrijheid hadden om hun operaties uit te voeren - wat vandaag duidelijk niet meer het geval is.

Ten slotte is het feit dat verzoeker geen specifieke informatie had over de mogelijkheid dat de Taliban na zijn vertrek nog naar zijn huis zouden zijn gekomen, op zich relatief geloofwaardig.

Het is namelijk bijzonder gebruikelijk dat families van jonge Afghanen hen zo goed mogelijk proberen te beschermen door dit soort informatie niet door te geven, om te voorkomen dat zij onder druk komen te staan door de situatie van hun geliefden thuis.

De tegenpartij is zich hiervan niet onbewust, zoals in zoveel gevallen gebeurt.

In ieder geval, en zoals blijkt uit het voorgaande, is de wederpartij nog steeds niet in staat om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker voldoende geloofwaardig zijn om zijn verhaal te beschouwen als een rechtvaardiging voor het verlenen van internationale bescherming.

12.

Ten slotte verwijt de wederpartij verzoeker dat hij door Italië is gereisd alvorens in België aan te komen en dat hij heeft gelogen over het feit dat hij daar om internationale bescherming heeft verzocht.

Uit deze analyse blijkt een zekere mate van kwade trouw van de wederpartij, aangezien de eiser geen informatie heeft willen achterhouden, maar niet op de hoogte was gebracht van het feit dat hij eerder een asielerzoek had ingediend.

Hij stak niet onder stoelen of banken dat hij door Italië was gereisd, maar omdat hij niet begreep wat er daar met hem gebeurde en hij tijdens zijn contacten met de Italiaanse autoriteiten niet echt te horen had gekregen dat er formeel een aanvraag op zijn naam was ingediend, gaf de eiser er de voorkeur aan het land te verlaten.

Dit was des te meer het geval omdat hij zich zeer snel bewust werd van de grote tekortkomingen van de asielerprocedure in Italië, zowel wat de behandeling van zijn aanvraag als wat zijn recht op opvang betreft. Inderdaad wordt gewezen in het AIDA-verslag van 2021 op aanzienlijke tekortkomingen in de toegang tot de asielerprocedure en in de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken in Italië.

In sommige gevallen leven personen die om internationale bescherming verzoeken op straat en moeten zij meestal in overbevolkte opvangcentra verblijven, waardoor de materiële opvangvoorzieningen verslechteren.

Verzoekster legt aan uw Raad de passages voor die hij relevant acht uit dit laatste AIDA-verslag, update 2021:

[uitvoering citaat uit AIDA-rapport Italië 2021]

In het verslag AIDA update 2020 wordt gewezen op een reeks belemmeringen waarmee asielerzoekers in Italië in de praktijk worden geconfronteerd wat de toegang tot gezondheidszorg betreft (zie blz. 143 e.v.).

In het rapport staat: [citaat uit AIDA-rapport Italië 2020]

In hetzelfde verslag worden ook de tekortkomingen bij de terugbetaling van de kosten voor gezondheidszorg aan de kaak gesteld (blz. 144):

[citaat uit AIDA-rapport Italië 2020]

Deze moeilijkheden werden ook in het OSAR-verslag geconstateerd: [citaat uit rapport OSAR]

OSAR wijst ook op de negatieve gevolgen van het Salvini-decreet voor de toegang tot de gezondheidszorg: [citaat uit rapport OSAR]

Met andere woorden, het is duidelijk dat de toegang tot medische diensten voor verzoekers om internationale bescherming in Italië door verschillende factoren wordt belemmerd: verkeerde informatie van gezondheidswerkers, taalbarrières, speciale belastingcodes,

Uit alle beschikbare informatie blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in Italië in de praktijk geen toegang tot gezondheidszorg hebben - of grote moeilijkheden ondervinden om die te verkrijgen - in tegenstelling tot wat verweerder in de beschikking beweert.

In die omstandigheden is het volkomen normaal dat verzoeker heeft besloten niet in Italië te blijven om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en deze keuze kan hem door de wederpartij in de bestreden beslissing niet worden tegengeworpen.

13.

Indien er evenwel twijfel bestaat over de waarheid van de aangevoerde feiten, schrijft artikel 48/6, § 4, van de wet van 15 december 1980 de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel voor, onder de volgende voorwaarden :

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

In het onderhavige geval voldoet verzoeker, gelet op bovengenoemde elementen, aan alle vijf de voorwaarden.

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

« dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV 6 mei 2010, nr. 43 080)

Vrije vertaling : “in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, doet de vaststelling van deze twijfel niets af aan de uiteindelijke vraag of er sprake is van vrees voor vervolging die, ondanks deze twijfel, voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die bovendien als vaststaand worden beschouwd”.

Volgens vaste rechtspraak:

« les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié » (RvV 21 februari 2022, nr. 103 869), vrije vertaling : “de door de bevoegde autoriteit vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties moeten van een zodanige omvang zijn dat zij redelijkerwijs niet kunnen worden verklaard en de conclusie rechtvaardigen dat de asielzoeker geen vluchteling is”.

Deze kleine inconsistenties kunnen in dit geval grotendeels worden gerechtvaardigd door de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van de feiten en de lange tijd tussen de feiten en zijn persoonlijk onderhoud. Daarbij is het heel logisch om hem het voordeel van de twijfel te geven in het geval van enige resterende inconsistentie – quod non.

III.1.b Wat de verwestering van verzoeker betreft

14.

Verzoeker vreest als “verwesterd” beschouwd kunnen worden omdat hij als sinds september 2020 in België verblijft en Afghanistan nog vroeger heeft verlaten.

Hij heeft dit duidelijk gemaakt in zijn persoonlijk onderhoud.

Desondanks was de wederpartij van mening dat deze verwestering niet was aangetoond en/of geen risico vormde in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Dit standpunt, dat bijzonder verrassend is, houdt geenszins rekening met de huidige stand van de literatuur ter zake (a.), noch met de relevante jurisprudentie van Uw Raad (b.).

Zoals hieronder zal blijken, moet er rekening mee worden gehouden dat de aanvrager een verwesterd profiel vertoont en dat dit een risico vormt in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

De verzoeker verstrekt voorts een theoretische beschouwing omtrent de beoordeling van een toekomstige vrees voor vervolging. Hij verwijst tevens op uitgebreide wijze naar verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad, waaruit blijkt dat er bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico op vervolging is door de taliban indien men gepercipieerd wordt als verwesterd, en geeft als volgt aan dat dergelijke vrees ook in zijn geval aanwezig is:

“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.

De raadvrouw van verzoeker heeft het ook duidelijk gesteld in haar tussenkomst aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud, zonder dat enige antwoord werd gegeven daarover in de bestreden beslissing.

Tot staving van zijn verwestering legt verzoeker neer verschillende documenten die aantonen dat hij tot op heden verschillende banen gehad in België, en dat hij op een privé-adres woont – Rue (...), 46 te 5000 Namen –, zonder meer contact te hebben met Afghanen (stuk nr. 4).

Verzoeker heeft ook hedendaags een vriendin van Belgische nationaliteit.

Tegenpartij had op zijn minst vragen moeten stellen over dit punt, maar heeft dit nagelaten.

Dit verantwoordt genoeg de vernietiging van de beslissing, zeker ook omdat deze stukken zijn ook bewijzen van de verwestering van verzoeker.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden.

Dit kan zeker worden gevraagd aan verzoeker op de zitting voor Uw Raad, aangezien geen vraag daarover werd gesteld door tegenpartij tijdens de persoonlijk onderhoud – wat verbazend en problematisch is, aangezien de advocaat van verzoeker het uitdrukkelijk had vermeld in zijn interventie op het einde van deze onderhoud.

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezin of als spion gezien zou kunnen worden.

24.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen).

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw, of subsidiair de bescherming te vernietigen op basis van het feit dat dit nooit werd door tegenpartij geanalyseerd in zijn beslissing.

Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog grotendeels minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten in het Koninkrijk, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een voogd, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen.

Daarbij zou het bijzonder gevaarlijk voor hem zijn om terug te keren naar Afghanistan, waar hij, zoals uit eerdere ontwikkelingen blijkt, waarschijnlijk het doelwit zal zijn van de Taliban vanwege zijn westers profiel.”

In een tweede middelonderdeel vraagt de verzoeker louter subsidiair dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt hieromtrent als volgt:

“III.2.a Algemene commentaar

26.

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december

1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie “internationaal of binnenlands gewapend conflict” als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”. (HvJ, *Diakité*, C-285/12, punt 28).

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op de rapporten EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, de update van september 2021, de EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 om te concluderen dat de verzoeker in Khost veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

27.

Hoewel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan momenteel bijzonder problematisch is – zoals hieronder zal worden aangetoond – is dit des te duidelijker met betrekking tot de provincies van Kaboul en Nangarhâr, waaruit verzoeker afkomstig is en waar zijn familie tot op heden is aan het leven.

Alvorens dit laatste te analyseren, zij erop gewezen dat de herkomst van verzoeker door geen van de partijen is betwist, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd.

In elk geval zijn de verklaringen van verzoeker ter zake voldoende duidelijk en gedetailleerd om te bewijzen dat hij wel degelijk een inwoner van deze provincie is.

Bij lezing van de bestreden beslissing wekt het allereerst verbazing dat de wederpartij op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de genoemde provincies van Kaboul en Nangarhâr heeft gemaakt. Dit had zo moeten zijn.

Het bestreden besluit wekt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan de indruk van een copy-paste van andere besluiten, zonder enige individualisering met betrekking tot de concrete situatie in verzoekers thuisprovincie. Dit levert een eerste en bijzonder belangrijk probleem op.

III.2.b Veiligheidssituatie in de provincie Kabul

28.

Uit het laatste EUAA-rapport blijkt duidelijk dat de provincie Kabul momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land.

Hoewel dit natuurlijk te wijten is aan de Taliban, wordt deze problematische veiligheidssituatie nog versterkt door de gevaarlijke en dodelijke aanwezigheid van de ISKP, een terroristische beweging.

Hierover zegt het rapport het volgende:

“ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die op de VN-lijst van terroristische organisaties staat en operationele banden heeft met lokale groeperingen.

Deborah Lyon, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en het hoofd van de Unama, verklaarde in november 2021 dat ISKP steeds actiever werd, het aantal aanslagen opvoerde van 60 in 2020 tot 334 in 2021 en in alle provincies terrein won. Een andere bron verklaarde dat ISKP sterk aanwezig was in Oost-Afghanistan (provincies Nangarhar en Kunar), evenals in Kabul en Noord-Afghanistan.”

Deze groep blijft echt gevaarlijk in de provincie van Kabul:

“De groepering was nog steeds in staat om terroristische aanslagen te plegen in Kabul en andere grote steden en eiste de aanslag op de internationale luchthaven van Kabul van 26 augustus 2021 op, waarbij meer dan 170 mensen werden gedood. ISKP heeft ook de verantwoordelijkheid opgeëist voor andere incidenten in deze stad, zoals een aantal aanslagen met autobommen en een aanslag op een militaire gezondheidsinstelling in november 2021.”

Naast ISKP bestaat ook duidelijk de Haqqani-netwerk, een andere terroristische groepering, in deze specifieke regio: “Aangenomen wordt dat het Haqqani-netwerk verantwoordelijk is voor complexe aanslagen in dichtbevolkte gebieden van Kabul tijdens de opstand. Het netwerk zou, tegen de afspraak met de VS in, naar verluidt hebben samengewerkt en nauwe contacten hebben onderhouden met Al Qaeda. Na de overname door de Taliban verwezen bronnen ook naar gemelde betrekkingen tussen Al Qaeda en het netwerk. Volgens de berichten hebben Haqqani en ISKP ook samengewerkt, onder meer bij aanslagen tijdens de inauguratie van de president in Afghanistan en bij een aanslag op een Sikh-tempel in Kabul in maart 2020.”

In ieder geval is er ook sinds enkelen jaren meer en meer criminaliteit en crimineel geweld in de regio van Kabul :

“Er is al lange tijd sprake van algemene criminaliteit en georganiseerde misdaad in het hele land, met een toename in de afgelopen jaren, en dan vooral in grote steden zoals Kabul, Jalalabad, Herat en Mazar-e Sharif. Bij bedoelde misdrijven gaat het onder meer om de ontvoering van volwassenen en kinderen, overvallen en inbraken, moord en afpersing. Criminele groepen richtten zich op zakenlieden, plaatselijke ambtenaren en gewone burgers, waarbij buitenlanders en rijke Afghanen als voornaamste doelwitten genoemd werden.”

III.2.c Veiligheidssituatie in de provincie Nangarhâr

29.

Uit het laatste EUAA-rapport blijkt duidelijk dat de provincie Nangarhâr momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land.

Hoewel dit natuurlijk te wijten is aan de Taliban, wordt deze problematische veiligheidssituatie nog versterkt door de gevaarlijke en dodelijke aanwezigheid van de ISKP, een terroristische beweging.

Hierover zegt het rapport het volgende:

“ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die op de VN-lijst van terroristische organisaties staat en operationele banden heeft met lokale groeperingen. Deborah Lyon, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en het hoofd van de Unama, verklaarde in november 2021 dat ISKP steeds actiever werd, het aantal aanslagen opvoerde van 60 in 2020 tot 334 in 2021 en in alle provincies terrein won. Een andere bron verklaarde dat ISKP sterk aanwezig was in Oost-Afghanistan (provincies Nangarhar en Kunar), evenals in Kabul en Noord-Afghanistan.”

Wat de aanvallen van deze laatste betreft, staat in het verslag dat:

“Volgens de berichten heeft ISKP sinds rond de zomer van 2020 een campagne van moordaanslagen gevoerd en heeft de organisatie deze sinds de machtsovername van de Taliban op min of meer vergelijkbare schaal voortgezet. ISKP zou “dezelfde hitandrunctactieken” hebben gebruikt die de Taliban tot voor kort toepasten tegen de vorige Afghaanse regering, met onder meer explosies langs de weg en moordaanslagen. Deze veiligheidsincidenten werden vooral gemeld in de noordelijke en zuidelijke

provincies. Er werden met name aanslagen gemeld in de provincie Nangarhar, gedefinieerd als een "ISKPbolwerk", en de provinciehoofdstad Jalalabad."

Daarnaast zijn er nog andere terroristische groeperingen in de provincie Nangarhâr:

"Een aantal buitenlandse terroristische groeperingen en strijders is actief in Afghanistan. De grootste groepen bevinden zich in de oostelijke provincies Kunar, Nangarhar en Nuristan.

Daartoe behoren Tehrik-e Taliban Pakistan (inclusief een aantal losse splintergroeperingen), Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba, die werken onder de paraplu van de Afghaanse taliban en betrokken zijn geweest bij gerichte moordaanslagen op (voormalige) overheidsfunctionarissen en anderen. Er zijn ook verscheidene Centraal-Aziatische en Oeigoerse buitenlandse terroristische en militante groepen met strijders van Oezbeekse, Tadzjiekse en Turkmeense etnische afkomst, die naar verluidt een flinke bedreiging vormden in de noordelijke delen van Afghanistan, zoals de Islamitische Beweging Oost-Turkestan, de Islamitische Beweging van Oezbekistan (ook Jundullah genoemd), de Tadzjiekse Jamaat Ansarullah, Lashkar-e-Islam en de Salafistengroep."

Uit de inhoud van dit rapport - dat door de wederpartij verrassend genoeg niet is vermeld met betrekking tot verzoekers thuisprovincie - blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhâr bijzonder problematisch is.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat verzoekster op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend aangezien hij de risico loopt om ondergedompeld te worden aan willekeur geweld in het kader van een niet-internationale gewapend conflict.

Daarom, moet verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

30.

Hoe dan ook, indien Uw Raad zou oordelen dat er geen gronden zijn om verzoeker de vluchtelingenstatus te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het noodzakelijk is hem tenminste subsidiaire bescherming te verlenen, aangezien de algemene situatie die vandaag bestaat in Afghanistan en, zeker, in de provincie van Nangarhâr. wijst erop dat hij uit de provincie Nangarhar afkomstig is en hekelt dat de adjunct-commissaris van de situatie in zijn provincie geen concrete analyse heeft gemaakt."

De verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en ondergeschikte orde om de bestreden te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift een aantal stavingstukken gevoegd betreffende zijn tewerkstelling in België en de huur van een woning te Namen. Het betreft foto's of kopieën van:

- Twee arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur (3 april 2023 tot 30 juni 2023 en 14 juli 2023 tot 14 oktober 2023) bij K.E. SRL in de functie van verkoper;
- Huurcontract van één jaar d.d. 1 september 2023 voor een woning te Namen;
- Arbeidscontract bepaalde duur van 8 november 2022 tot 8 februari 2023 bij Z.B. SPRL (zonder vermelding van functie of jobomschrijving);
- Formulier C4 d.d. 9 februari 2023;
- Fiche 281.10 annexe 2022 waaruit blijkt dat de verzoeker in 2022 een brutoloon heeft gehad van 7 209,66 euro.

Op 5 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;

- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De verzoeker betoogt thans dat de verweerder, bij het bepalen van wat van zijn verklaringen kan worden verwacht, geen rekening heeft gehouden met zijn betrekkelijk jonge leeftijd en het gegeven dat hij zich in een bijzonder complexe periode bevond als gevolg van intense stress over de veiligheid van zijn gezin en grote vermoeidheid.

Vooreerst wijst de Raad erop dat gedurende de beschermingsprocedure en op heden nooit enig attest werd neergelegd ter staving van enige geheugenproblemen in hoofde van de verzoeker. De Raad merkt zodoende op dat geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers vermeende jonge leeftijd, stress en vermoeidheid een impact zouden hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen en volwaardige verklaringen af te leggen, te meer uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen zonder gewag te maken van geheugenproblemen en zonder bijkomende opmerkingen op het einde van zijn onderhoud inzake de tolk of zijn mentale toestand (NPO, p. 24). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De verzoeker stelde de tolk op het CGVS goed te begrijpen (NPO, p. 24), en hij bevestigde eveneens dat hij de tolk op de DVZ goed heeft begrepen en dat het eerste gehoor op de DVZ heel goed is verlopen (NPO, p. 3).

De verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel verklaard dat hij gestresseerd en vermoeid was tijdens zijn interview op de DVZ, doch hiermee werd door de commissaris-generaal terdege rekening gehouden, zoals blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Bovendien had u bij uw interview bij DVZ niet vermeld dat S. tewerkgesteld was bij atr consulting noch dat hij zowel telefonisch als schriftelijk bedreigd werd door de taliban. Geconfronteerd met deze lacune,

antwoordt u dat u bij uw aankomst in België een moeilijke periode hebt doorgaan en dat u niet zeker was wat u wel en niet moest vertellen (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat de medewerkers bij DVZ u hadden verteld dat u uw problemen kort moest uitleggen (ibid.). Gevraagd waarom u daar dan wel had gesproken over uw broers N. en F., antwoordt u dat u veel stress had en dat u zelf ook niet meer weet waarom u de job van S. niet had vermeld op dat moment (ibid.). Dit verweer overtuigt niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek in het kort hebt kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3).

(...)

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat uw vader meerdere dreigbrieven heeft gekregen waarin stond geschreven dat zijn twee zonen moesten stoppen met werken (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 21.11.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat uw drie broers meermaals telefonisch werden bedreigd door de taliban en dat enkel S. een dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 19-20). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens het interview bij DVZ zaken waarschijnlijk anders had vermeld en dat u onderweg zeer veel moeilijkheden had doorstaan (CGVS, p. 22). Uw verweer verschoont uw tegenstrijdige verklaringen niet. Zoals reeds eerder werd vermeld, werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3).

(...)

Tot slot is uw verklaring op het CGVS ook tegenstrijdig met de verklaring die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u Afghanistan had verlaten aangezien uw leven in gevaar was door de komst van de taliban (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH-fiche), d.d. 16.12.2021, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u een moeilijke reisweg had afgelegd waarbij u dagen niet had gegeten of geslapen. U wist ook niet wat u wel en niets moest vertellen aangezien u nog nooit een asielaanvraag had ingediend (CGVS, p. 22). Aangezien de MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien rust op een verzoeker die internationale bescherming vraagt de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt."

De verzoeker was bovendien, gelet op de in België uitgevoerde leeftijdsbepaling, bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds 21 à 22 jaar oud. Er kan dan ook niet worden ingezien en het wordt ook niet concreet aangetoond dat de verzoeker bij het afleggen van zijn verklaringen op de DVZ dermate jong zou zijn geweest dat hij niet in staat zou zijn geweest om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpprocedure.

Voorts kan evenmin uit het gehoorverslag blijken dat stress een impact heeft gehad waardoor de verzoeker niet bij machte was om volwaardig deel te nemen aan het gehoor bij de DVZ. Daarenboven maakte de verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen en/of geheugenproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 25 maart 2022) en er ligt ook geen enkel medisch stuk voor waaruit kan blijken dat verzoekers cognitieve vermogen zou zijn aangetast. Gelet op voorgaande alsmede de vaststelling dat de verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde bij de DVZ alle redenen te hebben kunnen vertellen waardoor hij vertrokken is uit Afghanistan (NPO, p. 3), overtuigt de verzoeker niet dat stress of vermoeidheid hem niet in staat stelde om op adequate wijze gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Bovendien valt één en ander moeilijk te rijmen met het betoog in het verzoekschrift dat de verzoeker "de vrees (heeft) kunnen toelichten die hij koesterde indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, en details kunnen verstrekken over de verschillende beroepen van zijn drie broers en de vervolging waaraan hij persoonlijk was blootgesteld vanwege deze beroepen."

Gelet op het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van deze procedure gerespecteerd werden,

evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Met zijn vage beschouwingen doet de verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Ook de Raad ziet geen elementen die kunnen wijzen op bijzondere procedurele noden.

3.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De hele lijst van aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien verzuimt de verzoeker om concreet toe te lichten op welke wijze deze of gene van de door hem opgesomde rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing en argumenteert waarom hij als vluchteling moet worden erkend en/of waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen. Deze kritiek is, gelet op hetgeen hierna volgt, ongegrond.

Verwijzingen naar arresten van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat hij vergelding vreest door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn drie oudere broers. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas als volgt samengevat:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Shahrak, in het district Surobi, in provincie Kabul. U woonde samen met uw ouders, uw zussen en uw broers genaamd N., F., S., H., Fl. en W.

Uw drie oudere broers werkten voor of met de toenmalige Afghaanse overheid of buitenlandse organisaties. Uw broer N. werkte in de periode 2011-2013 voor constructiebedrijven waaronder het bedrijf B. en het bedrijf K. K. Deze bedrijven bouwden legerbasissen. N. had zijn eigen “Crushing Plant” of zandvervaardigingsmachine en leverde zand aan deze bedrijven. Uw broer F. werkte van 1398 (2019-2020) tot de val van de toenmalige Afghaanse overheid als eerste luitenant voor het National Directorate of Security (NDS). Uw broer S. was tewerkgesteld bij een door de Wereld Bank gesteund project genaamd ATR. In dit project werden vrouwen aangemoedigd om te gaan werken of om te gaan studeren. Uw drie broers werden allen meermaals telefonisch bedreigd door de taliban omwille van hun tewerkstellingen. S. heeft eveneens een dreigbrief gekregen van de taliban.

Kort voor de val van de Afghaanse overheid, belde F. naar uw vader om hem in te lichten over de dreigende machtsovername door de taliban. Vervolgens zijn uw broers N., F. en S. gevlucht uit Afghanistan uit vrees voor de taliban. Uw broer H. is met hen meegegaan om voor de kinderen van N. te zorgen.

Vijf à zes dagen na de machtsovername (20 of 21 augustus 2021) kwamen enkele talibanleden naar uw huis en vroegen ze aan uw vader waar uw broers waren. Uw vader vertelde hen dat hij hier geen weet over had. Twee à drie dagen later kwamen de taliban wederom naar uw huis. Ditmaal vroegen ze achter u en wilden ze een huiszoeking uitvoeren. Uw vader gaf toestemming voor deze huiszoeking op voorwaarde dat de vrouwen zich eerst in een aparte kamer mochten plaatsen. U heeft een boerka aangedaan en u bent bij uw zussen en uw moeder in een aparte kamer gaan zitten. De taliban hebben slechts kort in deze kamer gekeken waarna ze weggingen. Na dit tweede bezoek van de taliban heeft uw familie besloten dat u Afghanistan moest verlaten.

U reisde naar België waar u op 16 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich niet betwist.

3.3.5.2. De verzoeker legde bij het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de volgende kopieën neer:

- *Aggregate material supply agreement* tussen B. C. Company en K. K. C. Company met betalingsbewijzen B. C. Company en een foto van halveliter flesjes met steenmateriaal (administratief dossier, map documenten, stuk 1);
- Nationale identiteitskaart N. S. (administratief dossier, map documenten, stuk 2);
- Nationale identiteitskaart F. S. (administratief dossier, map documenten, stuk 2);
- Documenten met betrekking tot het beroep van F. S. bij NDS met vertaling in het Engels (administratief dossier, map documenten, stukken 4a, 4b, 4c, 4d en 4e);
- 29 foto's van verschillende mannen, waaronder volgens verzoekers verklaringen ook F., in militaire uitrusting NDS (administratief dossier, map documenten, stukken 5, 9 en 13);
- Taskara verzoeker met vertaling in het Engels (administratief dossier, map documenten, stuk 6);
- Oud identiteitsdocument zonder vertaling, volgens de verzoeker van zijn vader (administratief dossier, map documenten, stuk 7);
- 4 familiefoto's (administratief dossier, map documenten, stukken 8 en 12);
- Documenten tewerkstelling S. S. bij a. consulting en *screenshot* facebookprofiel S. S. (administratief dossier, map documenten, stuk 10);
- 3 foto's van man, volgens de verzoeker S. S., die lesgeeft (administratief dossier, map documenten, stuk 11);
- Onvertaald document in verband met het werk van F. (administratief dossier, map documenten, stuk 14);
- Onvertaalde dreigbrief S. (administratief dossier, map documenten, stuk 15).

De commissaris-generaal heeft over deze stukken geoordeeld als volgt:

“Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: de taskara's van uzelf en familieleden, documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw broer F., documenten betreffende het werk van uw broer N. en enkele familiefoto's. Enkele dagen na het persoonlijk onderhoud, namelijk op 6 mei 2023, heeft u eveneens kopieën van foto's van uw broers F. en S. overgemaakt aan het CGVS alsook een kopie van een dreigbrief van de taliban gericht aan S. en kopieën van documenten en een badge betreffende het werk van S. en F.

(...)

Verder rijzen er twijfels over uw beweerde identiteit en leeftijd. Bij DVZ deed u zich aanvankelijk voor als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 31 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 16.12.2021 en Verklaring DVZ, punt 4). Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV op 7 januari 2022 was u op dat moment echter 23,92 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,83 jaar. Dit wil zeggen dat u op 7 januari 2022 minstens 22,09 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw leeftijd op uw taskara staat. Bovendien verklaart u dat uw asielaanvraag zeer chaotisch was en dat sommige mensen u hadden verteld om u als minderjarige te verklaren (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara was u in het jaar 1396 (2016-2017) volgens uw uiterlijke kenmerken dertien jaar oud (document 6), hetgeen zou kunnen betekenen dat uw geboortejaar 2004 zou zijn. Wat er ook zij, uw taskara is niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Dat uw geboortejaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2000 is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

(...)

U haalt aan dat uw broer F. voor het NDS werkte en kort voor de machtsovername gevlucht is uit Afghanistan uit vrees voor de taliban.

(...)

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaring omtrent de eenheid waarin uw broer diende bij het NDS strijdig is met informatie beschikbaar op het CGVS. Gevraagd in welke eenheid uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u vaagweg dat het NDS een directoraat heeft en dat hij werkte voor het hoofddirectoraat van Kunduz (CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd of u zijn eenheid kende, stelt u opnieuw vaagweg dat hij bij de dienst inlichtingen werkte (CGVS, p. 13). U verklaart dat deze dienst een afdeling is bij het NDS die 'inlichtingen' wordt genoemd (ibid.). Gevraagd of u kennis heeft over de nummering van zijn eenheid, antwoordt u dat u niet weet wat hiermee wordt bedoeld maar dat hij wel toegangsbadges heeft van zijn werk (CGVS, p. 14). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, informatie (het EASORapport Afghanistan. State Structure and Security Forces van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf, p. 35-38, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat het NDS onderverdeeld is in verschillende eenheden of departementen die worden aangeduid met een bepaalde nummer of getal. In de door u voorgelegde documenten betreffende het werk van uw broer wordt er eveneens verwezen naar verschillende eenheden die worden aangeduid met nummers (zie documenten 4b-d).

(...)

Ook dient er opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten onderling tegenstrijdig zijn. Zo vermeldt een document dat uw broer de rang van eerste luitenant had in Takhar (document 4a), terwijl twee andere documenten dan weer vermelden dat uw broer van tweede luitenant naar majoor werd gepromoveerd in Takhar (document 4b-c). Daarbovenop schrijft F. in de door u voorgelegde brief van uw broer aan het NDS in Nangarhar dat hij de rang van majoor heeft, niettegenstaande dat hij zijn brief ondertekent als 'eerste luitenant'. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel gesproken over een promotie naar eerste luitenant en niet over een promotie naar majoor (CGVS, p. 9).

Voorts heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u werkbadges van F., die bij u thuis zouden liggen, zou overmaken aan het CGVS (CGVS, p. 14). Hoewel u enkele dagen na het persoonlijk onderhoud enkele stukken heeft overgemaakt aan het CGVS betreffende het werk van F., heeft het CGVS tot op heden geen werkbadges van uw broer mogen ontvangen.

(...)

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk van uw broer N. en zijn daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten. U verklaart dat N. in de periode 2011-2013 zand leverde aan buitenlandse constructiebedrijven B. en K. K. (CGVS, p. 11 en 13).

(...)

Ook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat N. aan het bedrijf B. zand heeft geleverd voor de bouw van een legerbasis voor de Amerikanen in S., genaamd Z. G. (CGVS, p. 11-13). In het door u voorgelegde contract tussen B. A. C. Company (koper) en K. K. C. Company (leverancier) staat echter geschreven dat K. K. betongranulaat gaat leveren aan B. C. Company voor de bouw van het ANA N. G. Project S.

(...)

Tevens zijn uw verklaringen over de werkzaamheden en vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer S. weinig aannemelijk. U verklaart dat S. werkte bij een project dat door de Wereld Bank werd gesteund genaamd 'atr'. Hij werkte eveneens samen met andere buitenlandse organisaties (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent zijn concrete werkzaamheden zijn echter tegenstrijdig met door u voorgelegde documenten en informatie beschikbaar op het CGVS. Zo verklaart u dat S. eerst als stagiaire tewerkgesteld was, waarna hij begon te werken als een gewone werknemer (ibid.). Hij moest naar rurale gebieden gaan om informatie te verzamelen over vrouwen die werkten of wilden werken waarbij hij deze vrouwen eveneens moest aanzetten tot studeren of werken (ibid.). Ook zou deze organisatie hebben samengewerkt met meisjesscholen en zich hebben ingezet voor de educatie en gezondheidszorg van

vrouwen (CGVS, p. 20). In de door u voorgelegde documenten is te lezen dat uw broer tewerkgesteld was als "Quality Assurance Intern/Junior" of kwaliteitsmedewerker bij atr consulting (assess – transform – reach) (documenten nr. 10a-d). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat atr consulting een strikte scheiding aanhoudt tussen projectmedewerkers en kwaliteitswaarborgingsmedewerkers. Dit houdt in dat uw broer als "Quality Assurance Intern/Junior" nooit zelf veldwerk zou hebben mogen uitvoeren. Het is bijgevolg vreemd dat u verklaart dat uw broer wel veldwerk deed en persoonlijk naar rurale gebieden ging om vrouwen aan te zetten tot studeren of werken. Bovendien staat in het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie geschreven dat uw broer het Quality Assurance departement heeft ondersteund en actief was in het kwaliteitswaarborgingsaspect van de monitoring door derden waarbij hij meewerkte aan het CBARDproject, het REACH-project, het COVID-19-project en het ARTF-project (document nr. 10c). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat het CBARDproject betrekking had op monitoring door derden van papaververvangingsprojecten en werd uitgevoerd voor TigerSwan. Het REACH-project had betrekking op de monitoring door derden van 'the Afghanistan Reconstruction Trust Fund (ARTF)' inclusief COVID-19 hulp voor Afghaanse gemeenschappen en huishoudens en werd uitgevoerd voor de Wereld Bank, BDO en ARTF. Geen van deze projecten was, in tegenstelling tot wat u beweert, toegespitst op het verzamelen van informatie en/of het aanzetten van vrouwen tot studeren of werken.

(...)

Zelfs indien de werkzaamheden van S. aannemelijk zouden zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn door u voorgehouden vervolgingsfeiten. U verklaart dat S. vaak bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15). Net zoals uw andere broers zou hij telefonisch bedreigd zijn geweest. Bovendien zou S. als enige broer ook een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, p. 20). Het dient herhaald te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u het niet nodig vond om de enige broer van wie u bewijsmateriaal kan voorleggen omtrent de bedreigingen van de taliban, niet heeft vermeld bij DVZ noch dat u het nodig achtte om tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS fysieke bewijs van deze vermeende bedreiging mee te brengen. Verder stemmen uw verklaringen over de huidige werkzaamheden van S. niet overeen met de door u neergelegde documenten. U verklaart dat S. samen met uw andere broers Afghanistan heeft verlaten kort voor de machtsvername door de taliban en dat hij nu als arbeider werkt in Iran (CGVS, p. 7 en 18-19). In het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie staat echter geschreven dat uw broer van 12 januari 2021 tot de datum van het document, meer bepaald 6 september 2021, het Quality Assurance departement van atr consulting heeft ondersteund (document nr. 10c). Ook legt u een document neer in verband met de wijziging van zijn personeelscontract daterend 1 juni 2022 waarin vermeld staat dat zijn jobtitel wordt gewijzigd en zijn loon van 18.000 naar 22.000 afghani stijgt (document nr. 10d). Het is bijgevolg bevreemdend dat u verklaart dat S. Afghanistan heeft verlaten na de machtsvername en als arbeider in Iran werkt, terwijl uit de documenten blijkt dat hij na zijn beweerde vlucht uit Afghanistan nog steeds tewerkgesteld was bij atr consulting. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, dat atr consulting een Afghaanse bedrijf is dat geen projecten in Iran heeft waardoor het opmerkelijk zou zijn dat uw broer minstens een jaar na zijn vlucht nog steeds daar zou werken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde werkdocumenten en –foto's van uw broers an sich onvoldoende zijn om de profielen van uw broers en uw problemen met de Taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of de personen op de certificaten en foto's daadwerkelijk uw broers zijn kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Wat betreft de door u voorgelegde foto's dient nog te worden toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft de dreigbrief die S. heeft ontvangen blijkt bovendien, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien waren uw verklaringen, zoals hierboven reeds opgemerkt, ook tegenstrijdig met enkele van deze documenten.

(...)

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitsdocumenten u en uw familieleden geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan. Uit de door u voorgelegde familiefoto's kan bovendien niet worden afgeleid dat de hierop afgebeelde personen daadwerkelijk uw broers zijn. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid. Ook hebben privéfoto's geen bewijswaarde omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden."

In deze benadrukt de Raad dat het tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Door eenvoudigweg aan te stippen welke documenten hij heeft voorgelegd (*"alle taakomschrijvingen van zijn familieleden overgelegd, officiële documenten en foto's van F. waaruit blijkt dat hij soldaat is geweest in het Afghaanse leger, officiële documenten waaruit blijkt dat N. heeft gewerkt bij de bouw van militaire gebouwen, alsmede verschillende foto's en de badge van S. waaruit blijkt dat hij heeft gewerkt aan projecten voor internationale organisaties in Afghanistan"*), waarbij op bijzonder vage wijze wordt gesteld dat deze documenten het mogelijk maken het werk van zijn drie broers te documenteren, en door louter te poneren dat deze documenten overeenstemmen met de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, plaatst de verzoeker de bovenstaande bevindingen niet in een ander daglicht.

De hierboven geciteerde bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier en zij worden door de Raad bijgetreden. Uit de objectieve landeninformatie blijkt wel degelijk dat, omwille van de hoge mate van corruptie en fraude in Afghanistan, aan Afghaanse documenten weinig bewijswaarde kan worden toegekend (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1). Uit deze informatie blijkt dat documenten er tegen een vergoeding kunnen worden verkregen waardoor deze documenten wel officieel of authentiek kunnen zijn, maar dit geen garantie biedt over de echtheid van de inhoud van deze documenten. Het ontbreken van een bewijs van valsheid wil dus geenszins zeggen dat de inhoud van deze documenten juist is. Tevens benadrukt de Raad dat dergelijke brieven eenvoudigweg kunnen zijn opgesteld op vraag van verzoeker, hetgeen eveneens de bewijswaarde, die hieraan kan worden toegekend, relativeert.

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat alle voorgelegde documenten, tot de foto's toe, slechts papieren kopieën betroffen (NPO, p. 4). Om evidente redenen kan aan kopieën van documenten, wegens de gemakkelijke manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, nog minder bewijswaarde worden gehecht. De Raad merkt in dit kader specifiek op dat de verzoeker slechts vier kopieën van foto's heeft voorgelegd waarop hij samen met zijn broers F., N. en S. zou zijn afgebeeld (administratief dossier, map documenten, stukken 8 en 13; NPO, p. 23), daarnaast heeft hij ook kopieën voorgelegd van twee nationale identiteitskaarten van N. S. en F. S., doch geen (kopie van enig) identiteitsdocument van de andere broer S. S. Doordat slechts een kopie voorligt van de nationale identiteitskaarten van N. S. en F. S., kan niet worden uitgesloten dat de foto's van de identiteitskaarthouders er door manipulatie zijn op aangebracht waarna een kopie werd genomen die aldus een andere foto bevat dan de originele foto. Bovendien bestaat er, gelet op de waarneembare morfologische verschillen, een zeer grote twijfel of de man die door de verzoeker als F. wordt aangeduid op de familiefoto van het verloofsfeest (NPO, p. 23, map documenten, stuk 8) wel dezelfde man is als de man op de nationale identiteitskaart van F.S. Eenzelfde morfologisch verschil wordt waargenomen tussen de man op de familiefoto en de man die telkens te zien is op de talrijke foto's van mannen in legeruitrusting (map documenten, stukken 5, 9 en 13). Er blijkt vooral dat de man op de familiefoto veel jonger lijkt, dat hij een langwerpiger gezicht en andere wenkbrauwen heeft. De verschillen met de man op de overige foto's (identiteitskaart en man op foto's in legeruitrusting) kunnen niet zonder meer worden verklaard door een vorderende leeftijd van de man in kwestie. De verzoeker staat immers naast de man op het verloofsfeest afgebeeld. Deze foto toont de verzoeker op een leeftijd die niet veel kan verschillen

van de leeftijd die hij had op de foto die werd getrokken toen hij in België aankwam en er zijn verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, map DVZ). De foto van de verzoeker samen met zijn broer N. (administratief dossier, map documenten, stuk 8) lijkt daarentegen wel overeen te stemmen met de man op de voorgelegde kopie van de nationale identiteitskaart van N. S. Echter kan niet worden uitgesloten dat deze kopie het resultaat is van een knip- en plakwerk met foto's waardoor er hoe dan ook geen zekerheid bestaat of de kopie wel dezelfde foto draagt als de originele identiteitskaart. Van de derde broer, S., werd enkel een kopie van een werkbadge met foto (administratief dossier, map documenten, stuk 10) en kopieën van foto's van zijn tewerkstelling neergelegd. Ook de kopie van de werkbadge heeft, wegens het manipuleerbaar karakter ervan, een beperkte bewijswaarde. Bovendien wordt van broer S. geen enkele (kopie van enig) identiteitsdocument voorgelegd.

De verzoeker heeft zodoende geen originele identiteitsdocumenten voorgelegd die een voldoende bewijs vormen van een verwantschapsband met F.S., N.S. en S.S. Daarnaast bevatten de (kopieën van de) familiefoto's op zich geen identiteitsgegevens van de erop afgebeelde personen. Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft de verzoeker met de door hem voorgelegde stukken onvoldoende uitsluitstel gegeven over de verwantschapsband tussen hemzelf en de personen wier gekopieerde foto's en documenten betreffende hun tewerkstelling (bij respectievelijk NDS, B. C. Company en a. consulting) werden neergelegd. Hoe dan ook betreffen alle voorgelegde stukken kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Ook dient te worden opgemerkt dat de verzoeker thans ten onrechte voorhoudt dat zijn verklaringen overeen stemmen met de voorgelegde stukken. Immers stelde de commissaris-generaal op pertinente wijze meerdere tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van de verzoeker en de inhoud van de door hem voorgelegde stukken betreffende de tewerkstelling van F., N. én S. Deze tegenstrijdigheden, zoals hierboven overgenomen, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoeker niet concreet weerlegd. De loutere en bijzonder vage bewering, als zouden verzoekers verklaringen overeenstemmen met de door hem voorgelegde stukken, volstaat uiteraard niet om de hierboven weergegeven bevindingen om te buigen. De Raad maakt deze dan ook integraal tot de zijne.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken van verzoekers tewerkstelling en huur van een woning in België houden geen verband met zijn vluchtrelaas en op zich tonen zij ook nog geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst aan. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken zullen hieronder wel mede in rekening worden genomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering. In dit verband kan worden verwezen naar punt 3.3.4.2. van onderhavig arrest.

De door de verzoeker voorgelegde stukken volstaan derhalve, wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde, niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

3.3.5.3. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien

een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

3.3.5.3.1. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad treedt de volgende bevindingen integraal bij:

"[Er] rijzen twijfels over uw beweerde identiteit en leeftijd. Bij DVZ deed u zich aanvankelijk voor als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 31 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 16.12.2021 en Verklaring DVZ, punt 4). Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV op 7 januari 2022 was u op dat moment echter 23,92 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,83 jaar. Dit wil zeggen dat u op 7 januari 2022 minstens 22,09 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw leeftijd op uw taskara staat. Bovendien verklaart u dat uw asielaanvraag zeer chaotisch was en dat sommige mensen u hadden verteld om u als minderjarige te verklaren (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara was u in het jaar 1396 (2016-2017) volgens uw uiterlijke kenmerken dertien jaar oud (document 6), hetgeen zou kunnen betekenen dat uw geboortjaar 2004 zou zijn. Wat er ook zij, uw taskara is niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2000 is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit."

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de leeftijd die de verzoeker opgaf bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, map DVZ, inschrijving van de asielaanvrager, bijlage 26, alsook NPO, p. 4) sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. De stukken van de Dienst Voogdij bevinden zich wel degelijk in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 7 januari 2022, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 23,92 jaar met een standaarddeviatie van 1,83 jaar (administratief dossier, map DVZ, beslissing Dienst Voogdij van de FOD Justitie d.d. 7 januari 2022). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat de verzoeker midden december 2021 alleszins niet 17 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement van 2013 en een advies van 20 februari 2010 van de Nationale orde der Artsen, kan niet tot een andere conclusie leiden, evenmin als zijn verwijzing naar "*talrijke wetenschappelijke rapporten*" die zouden hebben bewezen dat trauma de groei van kinderen kan beïnvloeden waardoor ze meer kans hebben op verouderingskenmerken, alsook zijn stelling dat leeftijdsschattingen twijfel met zich meebrengen die in het voordeel moet spelen van de persoon die verklaart minderjarig te zijn.

Ook de verwijzing naar de door hem neergelegde kopie van zijn taskara en zijn stelling dat hij zich heeft gebaseerd op de geboortedatum die op dit document vermeld staat, kan niet overtuigen. De voorgelegde kopie van een taskara kan, mede gelet op zeer beperkte bewijswaarde ervan (zie *supra*), hoe dan ook niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek. Het verschil tussen de op de taskara vermelde leeftijd (die inderdaad dezelfde is als de door de verzoeker verklaarde leeftijd) is *in casu* bovendien te groot. Het gaat immers om een verschil van (iets) meer dan vier jaar, hetgeen op een verklaarde leeftijd van 17 jaar oud al te groot is om hieraan vast te houden. De verzoeker moet, ook al beschikte hij over een taskara volgens dewelke hij in het jaar 1396 (westerse kalender: 2016-2017) 13 jaar oud was, worden geacht er zelf van bewust te zijn geweest dat hij niet 17 jaar oud, maar minstens 22 jaar oud was toen hij in België zijn beschermingsverzoek indiende. De leeftijdsbepaling uitgevoerd op 7 januari 2022 levert immers een minimumleeftijd op van 22,09 jaar (23,92 – 1,83), zodat de verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 16 december 2022 minstens 22 jaar oud moet zijn geweest. De verzoeker lijkt zich hiervan overigens ook terdege bewust te zijn geweest, aangezien hij verklaarde dat hij zich als minderjarige heeft opgegeven omdat mensen dit hem hadden aangeraden in de wachtrij voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 4).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielsituatie. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De vaststelling dat de verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd en zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde kopie van zijn taskara.

Alleszins leiden de vaststellingen van de verweerder inzake verzoekers leeftijd, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, op zich nog niet tot de weigering van zijn verzoek om internationale bescherming. Wel is verweerder van oordeel dat dit afbreuk doet aan verzoekers algemene geloofwaardigheid, wat niet incorrect of onredelijk is. De Raad merkt hierbij nog op dat deze bevindingen omtrent verzoekers algehele geloofwaardigheid niet als een determinerend motief worden gehanteerd om geen geloof te hechten aan de door de verzoeker verklaarde problemen met de taliban, doch het is geenszins incorrect van de commissaris-generaal om dit motief eveneens te hanteren en in het licht van de overige aangehaalde motieven te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtsituatie.

3.3.5.3.2. Door voorts enkel te herhalen dat hij niet wist dat hij in Italië een beschermingsverzoek had ingediend en met de loutere bewering dat hij er de voorkeur aan gaf om Italië te verlaten omdat hij niet echt te horen had gekregen dat er formeel een beschermingsverzoek werd ingediend op zijn naam en dat dit des te meer het geval was omdat hij zich zeer snel bewust was van de grote tekortkomingen van de asielprocedure en -opvang in Italië en met de algemene informatie omtrent de asielprocedure en -opvang in Italië, zoals gerapporteerd in de AIDA-rapporten van 2020 en 2021, weerlegt de verzoeker de volgende bevindingen niet:

“(…) uit de gegevens in uw administratief dossier [blijkt] dat u eerder in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (EURODAC Search Result). U heeft ook nog door Frankrijk gereisd (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 25.03.2022, punt 37). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. U ontkende ook formeel elders asiel aangevraagd te hebben, daar waar uit uw dossier duidelijk het tegendeel blijkt (Verklaring DVZ, punt 22, CGVS, p. 8). Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Italië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.”

Of de verzoeker er zich al dan niet bewust van was dat hij in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, valt niet te controleren. Verzoekers loutere bewering dat hij in Italië te horen kreeg dat zijn vingerafdrukken in Italië niet werden afgenomen in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming maar enkel omwille van een illegale binnenkomst (verklaring DVZ d.d. 25 maart 2022, vraag 22), vormt, indien zij al kan worden aangenomen, bovendien eveneens een negatieve indicatie wat betreft de voorgehouden nood aan internationale bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat de verzoeker Italië reeds na 18 dagen heeft verlaten (verklaring DVZ d.d. 25 maart 2022, vragen 22 en 37) terwijl zijn vingerafdrukken er door de autoriteiten werden afgenomen en dat hij nog verschillende andere EU-lidstaten doorkruiste om door te reizen naar België en dit volgens zijn verklaringen omdat hij hier een schoonbroer en zus heeft waar hij bij wil verblijven en die hem hebben aangeraden om naar België te komen wegens de gastvrijheid van de mensen (verklaring DVZ d.d. 25 maart 2022, vragen 31 en 33, Verklaring DVZ d.d. 16 december 2021, p. 4), staat inderdaad haaks op de voorgehouden dringende nood aan bescherming.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gegeven dat de verzoeker zich heeft onttrokken aan de asielprocedure in Italië en dat hij nog verschillende andere EU-lidstaten doorkruiste en waar de verweerder hieruit afleidt dat verzoekers handelswijze onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, beschouwt de Raad deze motieven overigens als overtoollig. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze overwegingen los staan van de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas en bijgevolg geen betrekking hebben op de kern van dit vluchtrelaas. Verzoekers kritiek hierop kan bijgevolg niet tot een andere beoordeling leiden.

3.3.5.3.3. De verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te zullen worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn drie broers. Er wordt echter terecht geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas gelet op de volgende vaststellingen:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban aangezien u denkt dat deze u willen gebruiken als drukkmiddel ten aanzien van uw oudere broers (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.05.2023 (verder CGVS), p. 18-19, 22).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (EURODAC Search Result). U heeft ook nog door Frankrijk gereisd (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 25.03.2022, punt 37). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. U ontkende ook formeel elders asiel aangevraagd te hebben, daar waar uit uw dossier duidelijk het tegendeel blijkt (Verklaring DVZ, punt 22, CGVS, p. 8). Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Italië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Verder rijzen er twijfels over uw beweerde identiteit en leeftijd. Bij DVZ deed u zich aanvankelijk voor als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 31 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 16.12.2021 en Verklaring DVZ, punt 4). Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV op 7 januari 2022 was u op dat moment echter 23,92 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,83 jaar. Dit wil zeggen dat u op 7 januari 2022 minstens 22,09 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw leeftijd op uw taskara staat. Bovendien verklaart u dat uw asielaanvraag zeer chaotisch was en

dat sommige mensen u hadden verteld om u als minderjarige te verklaren (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara was u in het jaar 1396 (2016-2017) volgens uw uiterlijke kenmerken dertien jaar oud (document 6), hetgeen zou kunnen betekenen dat uw geboortjaar 2004 zou zijn. Wat er ook zij, uw taskara is niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2000 is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de Afghan National Defense and Security Forces (ANDSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw broer F. voor het NDS werkte en kort voor de machtsovername gevlucht is uit Afghanistan uit vrees voor de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. U slaagt er immers niet in om het profiel van uw broer F. bij het NDS aannemelijk te maken. U verklaart dat F. in 1398 (2019-2020) voor het NDS is beginnen werken. Hij heeft zes maanden training gevolgd in Kaboel waarna hij een jaar in Kunduz heeft gewerkt. In Kunduz werd hij na vier maanden tot tweede luitenant benoemd. Daarna is hij overgeplaatst naar Takhar waar hij tot eerste luitenant gepromoveerd werd. Kort voor de val van de Afghaanse overheid werd hij overgeplaatst naar Nangarhar (CGVS, p. 8-9). Wanneer er vervolgens bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw broer, kan u verder bijzonder weinig details verschaffen. Zo weet u niet waarom uw broer voor het NDS is beginnen werken of hoe hij daar terechtgekomen is. U verklaart dat uw broer farmacie heeft gestudeerd aan de universiteit Dawood Shah (CGVS, p. 8). Na zijn studies wilde hij een apotheek openen maar dit is niet gelukt vanwege een gebrek aan financiën. Uw broer is vervolgens drie tot drieënhalf jaar werkloos geweest waarna hij zich heeft aangemeld bij het NDS (CGVS, p. 8-9, 14). U kan echter niet verduidelijken waarom uw broer precies bij het NDS is beginnen werken (CGVS, p. 9). Gevraagd naar het naar het uniform van uw broer, verwijst u louter naar de door u voorgelegde foto's zonder hierover verdere specificaties te geven (ibid.). Ook kan u geen voorbeeld geven van mogelijke verhalen of incidenten die zich hebben afgespeeld op het werk van uw broer. Wanneer u wordt gevraagd of uw broer verhalen vertelde over zijn werk, stelt u dat hij hier af en toe over praatte (CGVS, p. 10). Gepeild naar een concreet voorbeeld, vertelt u kortweg dat hij praatte over gevechten en operaties die ze uitvoerden (ibid.). U bent verder niet in staat om concrete informatie over deze incidenten te geven aangezien uw broer hierover niets specifiek zou hebben vermeld tegen u (ibid.). Verder kan u ook geen namen van collega's van uw broer verstrekken of verduidelijken welk soort wapen uw broer gebruikte (CGVS, p. 10-11). Gevraagd naar de baas van uw broer, stelt u dat zijn meest recente baas en voorzitter van het NDS in Kunduz A. Z. K. was (ibid.). Uw broer heeft echter na zijn stationering in Kunduz een jaar in Takhar gediend waarna hij naar Nangarhar werd overgeplaatst (CGVS, p. 8). Wanneer u bijgevolg wordt gevraagd naar de baas van uw broer in Takhar, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 11).

Ook is het opmerkelijk dat u vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de precieze werkzaamheden van uw broer bij het NDS. Wanneer u wordt gevraagd welke concrete taken uw broer bij het NDS moest uitvoeren, antwoordt u vaag- en kortweg dat hij verantwoordelijke of voorzitter was van de inlichtingen en de veiligheid van een gebied (CGVS, p. 10). Hij zou bovendien ook leider van een project betreffende een volksopstand in Kunduz zijn geweest in samenwerking met de lokale politie (CGVS, p. 10). U weet echter niet waar in Kunduz deze volksopstand precies had plaatsgevonden noch hoe deze opstand genoemd werd aangezien uw broer niet over de details van zijn werk praatte (ibid.). Uit de door u voorgelegde

documenten blijkt bovendien dat uw broer gedurende zijn meest recente dienstjaar in Takhar tewerkgesteld zou geweest zijn als commandant van het departement contraterrore (zie document 4c), een functie waarover u niet heeft verteld. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen bleven echter zeer oppervlakkig.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaring omtrent de eenheid waarin uw broer diende bij het NDS strijdig is met informatie beschikbaar op het CGVS. Gevraagd in welke eenheid uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u vaagweg dat het NDS een directoraat heeft en dat hij werkte voor het hoofddirectoraat van Kunduz (CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd of u zijn eenheid kende, stelt u opnieuw vaagweg dat hij bij de dienst inlichtingen werkte (CGVS, p. 13). U verklaart dat deze dienst een afdeling is bij het NDS die 'inlichtingen' wordt genoemd (ibid.). Gevraagd of u kennis heeft over de nummering van zijn eenheid, antwoordt u dat u niet weet wat hiermee wordt bedoeld maar dat hij wel toegangsbadges heeft van zijn werk (CGVS, p. 14). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, informatie (het EASORapport Afghanistan. State Structure and Security Forces van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf, p. 35-38, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat het NDS onderverdeeld is in verschillende eenheden of departementen die worden aangeduid met een bepaalde nummer of getal. In de door u voorgelegde documenten betreffende het werk van uw broer wordt er eveneens verwezen naar verschillende eenheden die worden aangeduid met nummers (zie documenten 4b-d).

Het CGVS ziet in dat het beroep van agent van het NDS een zekere graad van geheimhouding impliceert. U verklaart echter dat u tot op heden nog steeds in contact staat met uw broer en dat u hem voor het laatst heeft gesproken tijdens Eid al-Fitr of het suikerfeest (CGVS, p. 11). U had bijgevolg de kans om meer informatie over zijn werkzaamheden te verkrijgen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn vervolgingsfeiten en daaraan gekoppelde elementen, en dat hij ernstige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft.

Ook dient er opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten onderling tegenstrijdig zijn. Zo vermeldt een document dat uw broer de rang van eerste luitenant had in Takhar (document 4a), terwijl twee andere documenten dan weer vermelden dat uw broer van tweede luitenant naar majoor werd gepromoveerd in Takhar (document 4b-c). Daarbovenop schrijft F. in de door u voorgelegde brief van uw broer aan het NDS in Nangarhar dat hij de rang van majoor heeft, niettegenstaande dat hij zijn brief ondertekent als 'eerste luitenant'. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel gesproken over een promotie naar eerste luitenant en niet over een promotie naar majoor (CGVS, p. 9).

Voorts heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u werkbadges van F., die bij u thuis zouden liggen, zou overmaken aan het CGVS (CGVS, p. 14). Hoewel u enkele dagen na het persoonlijk onderhoud enkele stukken heeft overgemaakt aan het CGVS betreffende het werk van F., heeft het CGVS tot op heden geen werkbadges van uw broer mogen ontvangen.

Uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van F. trekken de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in vraag. U verklaart dat F. sinds het begin van zijn dienst bij het NDS telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 17 en 19). Wanneer u aanvankelijk werd gevraagd of F. bepaalde veiligheidsmaatregelen nam wanneer hij van zijn werk naar huis kwam, antwoordt u dat dit niet nodig was (CGVS, p. 10). Wanneer later ter sprake komt dat uw broer sinds het begin van zijn job telefonisch werd bedreigd en u erop gewezen wordt dat het opvallend is dat het volgens uw eerdere verklaring niet nodig was om veiligheidsmaatregelen te nemen, antwoordt u opeens dat hij altijd onaangekondigd en in burgerkledij naar huis kwam maar dat "dreigen iets anders was dan specifiek gevaar lopen" (CGVS, p. 19). Hiermee bedoelde u dat de taliban niet in uw gebied konden komen en dat ze nooit wisten wanneer hij thuis was (CGVS, p. 20). Wanneer er wordt gevraagd hoe vaak uw broer door de taliban werd bedreigd, antwoordt u naast de vraag dat er altijd dreigement was voor hem omwille van zijn job bij het NDS en dat alle talibs personen zochten die voor het NDS werkten (ibid.). Het is opmerkelijk dat de taliban iedereen die bij de overheid werkte bedreigden, arresteerden of doodden (CGVS, p. 17), maar dat ze uw broer sinds het begin van zijn dienstdadigheid enkel en alleen telefonisch hebben bedreigd. Bovendien staat het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw gezinsleden haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten. Gevraagd of uw broer beschermingsmaatregelen nam na de bedreigingen van de taliban, antwoordt u dat hij in een veilig gebied woonde en werkte (CGVS, p. 23).

Ook onderweg was hij niet bang van de taliban aangezien hij steeds in burgerkledij naar huis kwam en slechts om de vier tot zes maanden op verlof ging. Uw broer zou ook via het vliegtuig komen (ibid.). Het is echter niet plausibel dat uw broer als luitenant bij het NDS de aanhoudende persoonlijke bedreigingen van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen en geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen zou nemen of andere acties zou ondernemen in verband met de bedreigingen van de taliban.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer als werknemer bij het NDS en zijn daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten.

Indien er toch geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw broer, dient wat uw situatie betreft te worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANDSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANDSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk van uw broer N. en zijn daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten. U verklaart dat N. in de periode 2011-2013 zand leverde aan buitenlandse constructiebedrijven B. en K. K. (CGVS, p. 11 en 13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de precieze werkzaamheden van uw broer ontoereikend is. Gevraagd naar zijn exacte werkzaamheden, antwoordt u dat hij een contract had om zand te leveren voor de bouw van de legerbases en dat hij verantwoordelijk was voor de zandvervaardigingsmachine (CGVS, p. 13), zonder dit verder te specificeren. Gevraagd in welke gebieden uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u dat zijn zandvervaardigingsmachine in Naghlu lag op een afstand van zes à zeven kilometer van uw huis (CGVS, p. 12-13). Verder weet u niet wie zijn collega's waren of met welke personen hij samenwerkte, hoe de samenwerking met de constructiebedrijven is ontstaan, hoeveel uw broer betaald werd per project, aan wie uw broer de zandvervaardigingsmachine heeft verkocht en hoeveel deze verkoop heeft opgebracht (CGVS, p. 13).

Daarnaast hebt u inconsistente verklaringen afgelegd omtrent de aankoop van de zandvervaardigingsmachine. Gevraagd hoe uw familie deze machine heeft verkregen, antwoordt u naast de vraag dat jullie een eigen zaak hadden en dat dit goed ging (CGVS, p. 12). Bovendien kan u niet aangeven hoeveel deze machine had gekost (ibid.). Wanneer later wordt gevraagd hoe uw broer het geld had verkregen om een dergelijke machine aan te kopen, stelt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 13). U verklaart dat uw vader werkte en dat u denkt dat hij en uw broer op de ene of de andere manier geld hebben ingezameld om de machine te kopen (ibid.). Wanneer er echter wordt gevraagd hoe uw vader geld verdiende, antwoordt u dat u denkt dat hij zijn eigen zaak heeft gehad of dat hij werkte op de gronden zoals dit de gewoonte was in de Afghaanse gemeenschap, terwijl u terzelfdertijd aangeeft dit niet zeker te weten (CGVS, p. 16). Uw familie zou gronden hebben gehad in Tagab (ibid.). U weet echter niet hoe groot deze gronden waren aangezien u er nooit bent geweest (ibid.). Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat N. een zandvervaardigingsmachine kon kopen terwijl u niet met zekerheid kan zeggen of uw vader een job had in die tijd, antwoordt u opeens dat N. jong was en waarschijnlijk zelf geld had verdiend. Ook zou dit apparaat niet zo duur zijn geweest omdat dit maar een gewone machine is (ibid.). Uw vage en inconsistente verklaringen omtrent de aankoop van de zandvervaardigingsmachine van uw broer, een machine die de basis vormde van het beroep van uw broer en waardoor hij gedurende enkele jaren in levensonderhoud kon voorzien voor uw familie, doen vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw broer eigenaar was van een dergelijke machine.

Ook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat N. aan het bedrijf B. zand heeft geleverd voor de bouw van een legerbasis voor de Amerikanen in S., genaamd Z. G. (CGVS, p. 11-13). In het door uw voorgelegde contract tussen B. A. C. Company (koper) en K. K. C. Company (leverancier) staat echter geschreven dat K. K. betongranulaat gaat leveren aan B. C. Company voor de bouw van het ANA N. G. Project S. Daarnaast verklaart u dat dit project nooit afgewerkt zou zijn (CGVS, p. 11-13). In tegenstelling tot uw verklaring, blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopie werd toegevoegd aan uw dossier, echter dat deze constructie wel gefinaliseerd werd aangezien dit project als 'afgerond' staat aangegeven op de website van B. A. C. Company. Hierbij wordt eveneens vermeld dat deze constructie gebouwd werd voor het Amerikaanse legerkorps van ingenieurs bij de N. Dam in S. Kabul, een gegeven dat u eveneens niet wist te vertellen op uw persoonlijk onderhoud.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u beweert dat uw broer zou hebben geholpen met de bouw van drie Franse legerbasissen, meer bepaald de Z. of Z. basis in S., de M. basis in U. en de L. T. basis, ook wel basis 46 genoemd, in Tagab (CGVS, p. 11-13). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt namelijk dat de Fransen sinds 2007 in deze gebieden aanwezig waren en in de periode 2011–2012 zijn weggetrokken. Dat uw broer, die volgens uw verklaringen in de periode 2011-2013 tewerkgesteld geweest zou zijn als zandleverancier voor de bouw van Franse basissen in T., S. en U. lijkt gelet op bovenstaande informatie weinig overtuigend. Bovendien is het ook opvallend dat de namen van de basissen die u opgeeft niet terug te vinden zijn.

Zelfs indien de werkzaamheden van N. aannemelijk zouden zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer. U verklaart dat uw broer na drie of vier jaar gestopt is met zijn job omdat hij veel bedreigingen kreeg van de taliban (CGVS, p. 12). Hij zou vervolgens zijn eigen restaurant geopend hebben waar hij gedurende zes à zeven jaar heeft gewerkt (ibid.). Uw broer zou na deze verandering van werk nog steeds telefonische bedreigingen van de taliban hebben gekregen aangezien men een eeuwige vijand is van de taliban indien men ooit had geholpen of betrokken was geweest bij de bouw van legerbasissen (CGVS p. 12 en 20). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban uw broer gedurende een decennium louter via de telefoon zouden hebben bedreigd zonder enige concrete vergeldingsactie te nemen. Bovendien had uw broer de bevelen van de taliban opgevolgd en zijn activiteiten met de constructiebedrijven reeds jaren geleden stopgezet. Dat de taliban vervolgens de moeite zouden nemen om uw broer jarenlang te blijven bedreigen, is weinig waarschijnlijk.

Tevens zijn uw verklaringen over de werkzaamheden en vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer S. weinig aannemelijk. U verklaart dat S. werkte bij een project dat door de Wereld Bank werd gesteund genaamd 'atr'. Hij werkte eveneens samen met andere buitenlandse organisaties (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent zijn concrete werkzaamheden zijn echter tegenstrijdig met door u voorgelegde documenten en informatie beschikbaar op het CGVS. Zo verklaart u dat S. eerst als stagiaire tewerkgesteld was, waarna hij begon te werken als een gewone werknemer (ibid.). Hij moest naar rurale gebieden gaan om informatie te verzamelen over vrouwen die werkten of wilden werken waarbij hij deze vrouwen eveneens moest aanzetten tot studeren of werken (ibid.). Ook zou deze organisatie hebben samengewerkt met meisjesscholen en zich hebben ingezet voor de educatie en gezondheidszorg van vrouwen (CGVS, p. 20). In de door u voorgelegde documenten is te lezen dat uw broer tewerkgesteld was als "Quality Assurance Intern/Junior" of kwaliteitsmedewerker bij atr consulting (assess – transform – reach) (documenten nr. 10a-d). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat atr consulting een strikte scheiding aanhoudt tussen projectmedewerkers en kwaliteitswaarborgingsmedewerkers. Dit houdt in dat uw broer als "Quality Assurance Intern/Junior" nooit zelf veldwerk zou hebben mogen uitvoeren. Het is bijgevolg vreemd dat u verklaart dat uw broer wel veldwerk deed en persoonlijk naar rurale gebieden ging om vrouwen aan te zetten tot studeren of werken. Bovendien staat in het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie geschreven dat uw broer het Quality Assurance departement heeft ondersteund en actief was in het kwaliteitswaarborgingsaspect van de monitoring door derden waarbij hij meewerkte aan het CBARDproject, het REACH-project, het COVID-19-project en het ARTF-project (document nr. 10c). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat het CBARDproject betrekking had op monitoring door derden van papaververvangingsprojecten en werd uitgevoerd voor TigerSwan. Het REACH-project had betrekking op de monitoring door derden van 'the Afghanistan Reconstruction Trust Fund (ARTF)' inclusief COVID-19 hulp voor Afghaanse gemeenschappen en huishoudens en werd uitgevoerd voor de Wereld Bank, BDO en ARTF. Geen van deze projecten was, in tegenstelling tot wat u beweert, toegespitst op het verzamelen van informatie en/of het aanzetten van vrouwen tot studeren of werken.

Bovendien had u bij uw interview bij DVZ niet vermeld dat S. tewerkgesteld was bij atr consulting noch dat hij zowel telefonisch als schriftelijk bedreigd werd door de taliban. Geconfronteerd met deze lacune, antwoordt u dat u bij uw aankomst in België een moeilijke periode hebt doorgaan en dat u niet zeker was wat u wel en niet moest vertellen (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat de medewerkers bij DVZ u hadden verteld dat u uw problemen kort moest uitleggen (ibid.). Gevraagd waarom u daar dan wel had gesproken over uw broers N. en F., antwoordt u dat u veel stress had en dat u zelf ook niet meer weet waarom u de job van S. niet had vermeld op dat moment (ibid.). Dit verweer overtuigt niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek in het kort hebt kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3). Dat u op het interview bij het CGVS pas voor het eerst spreekt over het werk van S. en zijn hieraan gekoppelde vervolgingsfeiten en dat u het bovendien niet nodig achtte om hiervan documenten mee te brengen tijdens

uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15), doet eerder vermoeden dat u niet de volledige waarheid vertelt over de werkzaamheden van uw broer. Daarnaast is het ook opvallend dat u weinig kennis heeft over de werkzaamheden van uw broer. Zo weet u niet wanneer uw broer is begonnen werken voor atr consulting, waarvoor de naam "atr consulting" staat en kan u geen collega's van uw broer opnoemen (CGVS, p. 15-16).

Zelfs indien de werkzaamheden van S. aannemelijk zouden zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn door u voorgehouden vervolgingsfeiten. U verklaart dat S. vaak bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15). Net zoals uw andere broers zou hij telefonisch bedreigd zijn geweest. Bovendien zou S. als enige broer ook een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, p. 20). Het dient herhaald te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u het niet nodig vond om de enige broer van wie u bewijsmateriaal kan voorleggen omtrent de bedreigingen van de taliban, niet heeft vermeld bij DVZ noch dat u het nodig achtte om tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS fysieke bewijs van deze vermeende bedreiging mee te brengen. Verder stemmen uw verklaringen over de huidige werkzaamheden van S. niet overeen met de door u neergelegde documenten. U verklaart dat S. samen met uw andere broers Afghanistan heeft verlaten kort voor de machtsovername door de taliban en dat hij nu als arbeider werkt in Iran (CGVS, p. 7 en 18-19). In het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie staat echter geschreven dat uw broer van 12 januari 2021 tot de datum van het document, meer bepaald 6 september 2021, het Quality Assurance departement van atr consulting heeft ondersteund (document nr. 10c). Ook legt u een document neer in verband met de wijziging van zijn personeelscontract daterend 1 juni 2022 waarin vermeld staat dat zijn jobtitel wordt gewijzigd en zijn loon van 18.000 naar 22.000 afghani stijgt (document nr. 10d). Het is bijgevolg bevreemdend dat u verklaart dat S. Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername en als arbeider in Iran werkt, terwijl uit de documenten blijkt dat hij na zijn beweerde vlucht uit Afghanistan nog steeds tewerkgesteld was bij atr consulting. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, dat atr consulting een Afghaans bedrijf is dat geen projecten in Iran heeft waardoor het opmerkelijk zou zijn dat uw broer minstens een jaar na zijn vlucht nog steeds daar zou werken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde werkdocumenten en –foto's van uw broers an sich onvoldoende zijn om de profielen van uw broers en uw problemen met de Taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of de personen op de certificaten en foto's daadwerkelijk uw broers zijn kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Wat betreft de door u voorgelegde foto's dient nog te worden toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft de dreigbrief die S. heeft ontvangen blijkt bovendien, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien waren uw verklaringen, zoals hierboven reeds opgemerkt, ook tegenstrijdig met enkele van deze documenten.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. Zo valt het bevreemdend te noemen dat de taliban zich dermate gemakkelijk hebben laten afschepen door uw vader toen zij na de machtsovername voor een eerste maal naar uw huis waren gekomen. De taliban zouden buiten aan uw vader hebben gevraagd waar uw broers zich bevonden, waarop uw vader zou hebben geantwoord dat hij niet wist waar ze waren (CGVS, p. 19). De taliban zouden uw vader zonder meer op zijn woord hebben geloofd en zijn weggegaan (CGVS, p. 21). Vervolgens zouden de taliban bij hun tweede bezoek eerst toestemming aan uw vader hebben gevraagd om uw huis te doorzoeken (ibid.). Uw vader zou hierop hebben geantwoord dat de taliban uw huis mochten doorzoeken op voorwaarde dat de vrouwen zich eerst in een aparte kamer mochten verplaatsen, waarmee de taliban instemden (ibid.). Het is bijzonder merkwaardig dat de taliban zich zo hoffelijk naar uw familie hebben opgesteld gezien het feit dat ze actief op zoek waren naar uw broers en deze als vijanden hadden bestempeld. De tijd die de taliban hebben gegeven om de vrouwen naar een aparte kamer te verplaatsen heeft uw familie immers de mogelijkheid geboden om u te verstoppen tussen uw vrouwelijke familieleden. Ondanks de uitgesproken vijandige houding van de taliban tegenover overheidspersoneel (CGVS, p. 17), het feit dat uw drie broers reeds

bedreigd werden door de taliban en dat de taliban actief op zoek zouden zijn naar zowel u als uw broers, bleef uw familie zulke vijandige behandelingen door de taliban opvallend genoeg bespaard.

Daarenboven schieten uw verklaringen over de handelingen van de taliban na uw vertrek tekort. Gevraagd of de taliban na het tweede bezoek aan uw huis ooit nog eens naar u hebben gevraagd, antwoordt u dit niet gevraagd te hebben aan uw familie omdat u hiertoe geen gelegenheid had tijdens uw reisroute (CGVS, p. 23). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of uw deze informatie heeft gevraagd aan uw familie na uw aankomst in België, antwoordt u ontkennend (ibid.). Het dient vermeld te worden dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen. Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over de evolutie van uw persoonlijke problemen, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar u op zoek zijn geweest en dit zou de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de nasleep van uw eigen problemen kan weinig overtuigen.

Bovendien speculeert u ook over de redenen waarom de taliban naar u op zoek zouden zijn. Gevraagd waarom de taliban persoonlijk naar u hadden gevraagd, antwoordt u aanvankelijk dat u dit niet weet (CGVS, p. 21). U denkt dat het misschien was omdat ze uw broers niet meer konden vinden (ibid.). Aangezien het niet duidelijk was waarom ze u zochten, bent u gevlucht (ibid.). Wanneer er later nogmaals wordt gevraagd waarom u denkt gedood te zullen worden door de taliban, stelt u wederom dat u niet weet waarom de taliban naar u op zoek waren (CGVS, p. 22). U verklaart dat u slechts een gewone leerling was maar dat u vermoedt dat de jobs van uw broers hiermee te maken hadden. U denkt dat de taliban uw broers onder druk wilden zetten of wilden breken door u mee te nemen (ibid.). Gevraagd of uw vader aan de taliban had gevraagd waarom ze naar u op zoek waren, antwoordt u dat uw vader die kans niet zal hebben gekregen omdat hij bang was om te veel vragen te stellen (CGVS, p. 21). Het is echter bevreemdend dat uw vader wel durfde vragen om de vrouwen in een aparte kamer te plaatsen alvorens de taliban aan hun huiszoeking zouden beginnen, maar dat hij niet zou durven vragen waarom de taliban op zoek waren naar u aangezien u op geen enkele wijze verbonden was met de toenmalige overheid of buitenlandse organisaties. Het is eveneens opmerkelijk dat de taliban geen reden hebben gegeven voor hun specifieke zoektocht naar u. Indien de taliban u daadwerkelijk als drukingsmiddel wilden gebruiken ten aanzien van uw broers, hadden ze evengoed uw vader als verantwoordelijke van uw gezin of uw jongere broers kunnen gebruiken.

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat uw vader meerdere dreigbrieven heeft gekregen waarin stond geschreven dat zijn twee zonen moesten stoppen met werken (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 21.11.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevestigd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat uw drie broers meermaals telefonisch werden bedreigd door de taliban en dat enkel S. een dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 19-20). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens het interview bij DVZ zaken waarschijnlijk anders had vermeld en dat u onderweg zeer veel moeilijkheden had doorstaan (CGVS, p. 22). Uw verweer verschoont uw tegenstrijdige verklaringen niet. Zoals reeds eerder werd vermeld, werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3). Dat u de bedreigingen gericht aan S. niet had vermeld, dat het uw broers waren en niet uw vader die rechtstreeks bedreigd werden door de taliban en dat het over mondelinge en niet schriftelijke dreigementen ging, zijn dergelijk grote verschillen die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Tot slot is uw verklaring op het CGVS ook tegenstrijdig met de verklaring die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u Afghanistan had verlaten aangezien uw leven in gevaar was door de komst van de taliban (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH-fiche), d.d. 16.12.2021, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u een moeilijke reisweg had afgelegd waarbij u dagen niet had gegeten of geslapen. U wist ook niet wat u wel en niets moest vertellen aangezien u nog nooit een asielaanvraag had ingediend (CGVS, p. 22). Aangezien de MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van

buitenaf. Bovendien rust op een verzoeker die internationale bescherming vraagt de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen over bij DVZ en de Dienst Voogdij blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.”

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat bepaalde inconsistenties en gebrekkige kennis kunnen worden verklaard door verzoekers vrij jonge leeftijd en zijn minderjarigheid *“ten tijde van de gebeurtenissen die hij verklaart en toen hij werd gedwongen het land te verlaten”*. Vooreerst wordt benadrukt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan (september 2021), alsook toen de taliban volgens zijn verklaringen tweemaal naar het huis van zijn ouders kwamen om de verzoeker te zoeken (in de maand na de machtsovername van 15 augustus 2021), reeds 21 en een half jaar oud was. Ook ten tijde van de verklaarde tewerkstelling van zijn broer F. bij de NDS was de verzoeker reeds meer dan 18 jaar oud, aangezien de verzoeker verklaarde dat F. tot de machtsovername door de taliban ongeveer twee tot twee en een half jaar voor de NDS heeft gewerkt (NPO, p. 8). De verklaarde tewerkstelling van verzoekers broer S. bij het door de wereldbank ondersteunde project ATR, vond blijkens de door de verzoeker neergelegde stukken plaats vanaf 1 januari 2020 (administratief dossier, map documenten, stuk 10). De verzoeker kan zijn gebrekkige kennis en de met de voorgelegde stukken tegenstrijdige verklaringen inzake de tewerkstelling en daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, dan ook niet verklaren door zijn minderjarigheid of een al te jonge leeftijd. De andere broer, N., zou van 2011 tot 2013 voor buitenlandse constructiebedrijven waaronder het bedrijf B. en het bedrijf K. K. hebben gewerkt (NPO, p. 11). De verzoeker zou toen dus 11 tot 13 jaar oud zijn geweest. Hoe dan ook kan redelijkerwijs ook van een jongere persoon worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de eigen crashplant die zijn familie toen had (NPO, p. 11) en waarmee het zand werd vervaardigd dat aan de voornoemde bedrijven werd geleverd. Een jonge leeftijd houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond, noch dat dit de verzoeker zou verhinderen om zaken uit zijn eigen leefwereld, zoals de crashplant die zijn familie had, op geloofwaardige wijze te omschrijven.

De verzoeker kan bovendien, gelet op zijn volwassen leeftijd toen hij Afghanistan verliet, niet dienstig voorhouden dat zijn gebrek aan kennis zou te wijten zijn aan het feit dat hem weinig werd meegedeeld omdat hij minderjarig was en zijn Afghaanse families zeer weinig met hun minderjarige kinderen spreken en hen vrijwel geen informatie geven.

De verzoeker dwaalt voorts waar hij in het algemeen stelt dat de verweerder geen rekening hield met de gevaren die de familie zou lopen indien de gevoelige informatie omtrent de tewerkstelling van zijn broers buiten de familie zou worden gedeeld. De commissaris-generaal erkent in tegendeel dat het beroep van agent van het NDS een zekere graad van geheimhouding impliceert, doch hij oordeelde als volgt: *“U verklaart echter dat u tot op heden nog steeds in contact staat met uw broer en dat u hem voor het laatst heeft gesproken tijdens Eid al-Fitr of het suikerfeest (CGVS, p. 11). U had bijgevolg de kans om meer informatie over zijn werkzaamheden te verkrijgen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn vervolgingsfeiten en daaraan gekoppelde elementen, en dat hij ernstige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft.”* Deze bevindingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Zij worden dan ook door de Raad bijgetreden.

Het betoog dat van de verzoeker niet kon worden verwacht dat hij het nummer van de legereenheid van zijn broer F. zou kennen, doet voorts geen afbreuk aan de concrete bevindingen van de commissaris-generaal hieromtrent. Immers wordt de verzoeker niet zozeer tegengeworpen dat hij het nummer van de legereenheid niet kent, maar wel dat zijn verklaring omtrent de eenheid waarin zijn broer diende bij het NDS strijdig is met informatie waarover het CGVS beschikt. De verzoeker weerlegt echter de volgende vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die pertinent zijn voor de beoordeling van

de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van verzoekers broer F., niet: "Gevraagd in welke eenheid uw broer tewerkgesteld was, antwoordt u vaagweg dat het NDS een directoraat heeft en dat hij werkte voor het hoofddirectoraat van Kunduz (CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd of u zijn eenheid kende, stelt u opnieuw vaagweg dat hij bij de dienst inlichtingen werkte (CGVS, p. 13). U verklaart dat deze dienst een afdeling is bij het NDS die 'inlichtingen' wordt genoemd (ibid.). Gevraagd of u kennis heeft over de nummering van zijn eenheid, antwoordt u dat u niet weet wat hiermee wordt bedoeld maar dat hij wel toegangsbadges heeft van zijn werk (CGVS, p. 14). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, informatie (het EASORapport Afghanistan. State Structure and Security Forces van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf, p. 35-38, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat het NDS onderverdeeld is in verschillende eenheden of departementen die worden aangeduid met een bepaalde nummer of getal. In de door u voorgelegde documenten betreffende het werk van uw broer wordt er eveneens verwezen naar verschillende eenheden die worden aangeduid met nummers (zie documenten 4b-d)."

De verzoeker kan zijn gebrek aan kennis en de ongerijmde, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn broers niet vergoelijken door in het algemeen te stellen dat het gevaarlijk was voor de familie om deze of gene informatie met hen te delen. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat hij omtrent de tewerkstelling van zijn drie broers ook verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de door hem voorgelegde stukken en/of met de objectieve informatie die in het administratief dossier aanwezig is en dat er eveneens werd vastgesteld dat de door de verzoekers voorgelegde stukken ook onderling tegenstrijdige informatie bevatten. Zo oordeelde de commissaris-generaal terecht "dat de door u voorgelegde documenten onderling tegenstrijdig zijn. Zo vermeldt een document dat uw broer de rang van eerste luitenant had in Takhar (document 4a), terwijl twee andere documenten dan weer vermelden dat uw broer van tweede luitenant naar majoor werd gepromoveerd in Takhar (document 4b-c). Daarbovenop schrijft F. in de door u voorgelegde brief van uw broer aan het NDS in Nangarhar dat hij de rang van majoor heeft, niettegenstaande dat hij zijn brief ondertekent als 'eerste luitenant'. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel gesproken over een promotie naar eerste luitenant en niet over een promotie naar majoor (CGVS, p. 9). Voorts heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u werkbadges van F., die bij u thuis zouden liggen, zou overmaken aan het CGVS (CGVS, p. 14). Hoewel u enkele dagen na het persoonlijk onderhoud enkele stukken heeft overgemaakt aan het CGVS betreffende het werk van F., heeft het CGVS tot op heden geen werkbadges van uw broer mogen ontvangen. (...) Zo verklaart u dat N. aan het bedrijf B. zand heeft geleverd voor de bouw van een legerbasis voor de Amerikanen in S., genaamd Z. G. (CGVS, p. 11-13). In het door u voorgelegde contract tussen B. A. C. Company (koper) en K. K. C. Company (leverancier) staat echter geschreven dat K. K. betongranulaat gaat leveren aan B. C. Company voor de bouw van het ANA N. G. Project S. Daarnaast verklaart u dat dit project nooit afgewerkt zou zijn (CGVS, p. 11-13). In tegenstelling tot uw verklaring, blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopie werd toegevoegd aan uw dossier, echter dat deze constructie wel gefinaliseerd werd aangezien dit project als 'afgerond' staat aangegeven op de website van B. A. C. Company. Hierbij wordt eveneens vermeld dat deze constructie gebouwd werd voor het Amerikaanse legerkorps van ingenieurs bij de N. Dam in S. Kabul, een gegeven dat u eveneens niet wist te vertellen op uw persoonlijk onderhoud. Daarnaast is het opmerkelijk dat u beweert dat uw broer zou hebben geholpen met de bouw van drie Franse legerbasissen, meer bepaald de Z. of Z. basis in S., de M. basis in U. en de L. T. basis, ook wel basis 46 genoemd, in Tagab (CGVS, p. 11-13). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt namelijk dat de Fransen sinds 2007 in deze gebieden aanwezig waren en in de periode 2011-2012 zijn weggetrokken. Dat uw broer, die volgens uw verklaringen in de periode 2011-2013 tewerkgesteld geweest zou zijn als zandleverancier voor de bouw van Franse basissen in T., S. en U. lijkt gelet op bovenstaande informatie weinig overtuigend. Bovendien is het ook opvallend dat de namen van de basissen die u opgeeft niet terug te vinden zijn. (...) U verklaart dat S. samen met uw andere broers Afghanistan heeft verlaten kort voor de machtsovername door de taliban en dat hij nu als arbeider werkt in Iran (CGVS, p. 7 en 18-19). In het door u voorgelegde document betreffende zijn tewerkstellingsverificatie staat echter geschreven dat uw broer van 12 januari 2021 tot de datum van het document, meer bepaald 6 september 2021, het Quality Assurance departement van atr consulting heeft ondersteund (document nr. 10c). Ook legt u een document neer in verband met de wijziging van zijn personeelscontract daterend 1 juni 2022 waarin vermeld staat dat zijn jobtitel wordt gewijzigd en zijn loon van 18.000 naar 22.000 afghani stijgt (document nr. 10d). Het is bijgevolg bevreemdend dat u verklaart dat S. Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername en als arbeider in Iran werkt, terwijl uit de documenten blijkt dat hij na zijn beweerde vlucht uit Afghanistan nog steeds tewerkgesteld was bij atr consulting. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, dat atr consulting een Afghaans bedrijf is dat geen projecten in Iran heeft

waardoor het opmerkelijk zou zijn dat uw broer minstens een jaar na zijn vlucht nog steeds daar zou werken”.

De Raad treedt ook de verweerder integraal bij in de vaststelling dat het bevreemdend en niet aannemelijk is dat de taliban zich bij hun huisbezoeken op zoek naar de verzoeker zo gemakkelijk lieten afschepen en op die wijze de familie de kans gaven om de verzoeker te verstoppen voor de taliban. De ongestaafde stellingen in het verzoekschrift over de gebruiken en de beperkte bewegingsvrijheid van de taliban omdat het dorp destijds onder de controle van de regering stond, doen hieraan geen afbreuk, temeer daar de huisbezoeken volgens verzoekers verklaringen plaatsvonden ná de machtsovername door de taliban en ná de val van Sarobi, dit is het dorp waarvan de verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is (NPO, p. 19). De stelling in het verzoekschrift dat de verzoeker de oudste zoon is van zijn vader *“en de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang is meegenomen”*, wat hem ten opzichte van de andere leden van zijn familie tot een specifiek doelwit van de taliban zou maken, is niet dienstig teneinde aan te tonen waarom de taliban de verzoeker zijn beginnen viseren. Dit dient de verzoeker immers *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij, gelet op het geheel van de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing hieromtrent, in gebreke blijft.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen en keuzes van derden of dat hij het uitblijven van concrete acties van de taliban moet rechtvaardigen, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente, onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De verzoeker is hierin, gelet op de talrijke incoherente, ongerijmde, lacunaire, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen die in de bestreden beslissing worden opgesomd en die middels het voorliggende beroep niet concreet worden weerlegd, niet in geslaagd.

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de hierboven geciteerde pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas aangaande de problemen met de taliban, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het ongestaafd volharden in de bewijswaarde van de door hem voorgelegde stukken, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en blote beweringen omtrent de gebruiken van de taliban en van Afghaanse families. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Het summiere en vage betoog - waarbij de verzoeker niet ingaat op het overgrote deel van de door de verweerder gedane vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker de profielen van zijn broers en zijn verwantschapsband met hen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat ook niet aannemelijk werd gemaakt dat de taliban de verzoeker voorafgaand aan diens vertrek zelf zouden hebben geviseerd - is niet dienstig om de hierboven geciteerde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en hier hernomen. Mede gelet op hetgeen voorafgaat, volstaat dit alles om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij door de taliban met de dood wordt bedreigd omwille van de tewerkstelling van zijn drie broers bij respectievelijk de NDS, een bedrijf in de militaire bouwsector en een internationale organisatie.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de bovenstaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broers, kan evenmin blijken dat de verzoeker omwille van deze problemen alsnog onder de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen (zie ook *infra*).

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

3.3.5.3.4. De verzoeker betoogt in het verzoekschrift ook aan dat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te

wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt

gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA,

"Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door de beide partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij sinds meer dan twee jaar in Europa leeft, dat hij reeds verschillende jobs heeft gehad en op een privéadres woont zonder contact te hebben met Afghanen, dat hij een Belgische vriendin heeft, dat hij nooit traditionele Afghaanse kledij maar wel *casual* kledij draagt, dat hij geen baard heeft en een moderne haarstijl heeft, en dat hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en waarden. De verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal stukken toe met betrekking tot zijn tewerkstelling en zijn huurhuis (zie punt 3.2. van onderhavig arrest) en stelt dat hem omtrent zijn verwestering ter terechtzitting zeker verdere vragen kunnen worden gesteld.

De verzoeker is echter niet aanwezig op de terechtzitting, zodat hij door de Raad ook niet verder kan worden bevraagd omtrent zijn beweerde verwestering. Ook brengt de verzoeker geen enkel concreet element bij omtrent zijn beweerde Belgische vriendin en zijn bewering dat hij hier geen contact meer heeft met Afghanen. Dit laatste komt bovendien niet geloofwaardig over, nu de verzoeker verklaarde dat hij in België een zus heeft (zie verklaring DVZ d.d. 25 maart 2022, vragen 31 en 33 en verklaring DVZ d.d. 16 december 2021, p. 4) en hij tevens verklaarde nog regelmatig in contact te staan met zijn vader die nog steeds in Afghanistan woont (NPO, p. 6). De louter ongestaafde bewering van de verzoeker dat hij een Belgische vriendin heeft, waarbij de verzoeker overigens ook geen enkele verdere verduidelijking biedt wie deze vriendin dan precies is, volstaat geenszins niet om aannemelijk te maken dat hij in België de thans in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou kunnen worden beticht.

Bovendien heeft de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk rekening gehouden met de opmerkingen van zijn advocaat dat er eveneens een risico verbonden is om door de taliban te worden vermoord omwille van verzoekers verblijf in het Westen (NPO, p. 24). De verzoeker gaat geheel voorbij aan de volgende pertinente bevindingen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt”.

De Raad benadrukt dat het louter hebben verbleven en/of een tewerkstelling in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar (de stukken omtrent) een tewerkstelling en woonst in België en de vage beweringen dat de verzoeker er thans een westerse levens-, haar- en kledingstijl op nahoudt en zich goed heeft geïntegreerd, volstaan niet. De verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen verliet de verzoeker Afghanistan in september 2021. Bij zijn vertrek

uit Afghanistan was de verzoeker bijgevolg minstens 21 jaar oud. De verzoeker dwaalt waar hij voorhoudt minderjarig te zijn geweest bij zijn vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Het kan niet zo maar kan worden aangenomen dat de verzoeker zich tijdens zijn verblijf in het Westen bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. De verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekers ouders, en meerdere broers en zussen zich nog steeds in Afghanistan bevinden, en dat de verzoeker via Whatsapp ook nog contact heeft met zijn vader (NPO, p. 4). De verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie en vrienden in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf en activiteiten in België sinds juli 2020, maakt de verzoeker nog niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier heeft gewerkt en een eigen huis huurt, bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld en een huis huurt, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, bijgevolg nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf alhier op de consequenties bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder maakt de verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich reeds aanleiding zou geven tot daden van vervolging. De verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in België.

De Raad besluit dat door de verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in België dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofdte van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. De verzoeker vraagt blijkens de voorliggende stukken op deze gronden ook niet om de subsidiaire bescherming. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevatten indicaties dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt.

3.3.6.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de vrees voor vergelding door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broers niet aannemelijk werd gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat de verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel

15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” of nog dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, heeft voorts betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De verweerder heeft aldus terecht geoordeeld dat de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, aangezien deze niet het gevolg is van een opzettelijk gedrag van een actor. De verzoeker voert hieromtrent geen enkel verweer. Bijgevolg worden de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing integraal bijgetreden en door de Raad tot de zijne gemaakt. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de verweerder, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet enkele jaren na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij

zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat de verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit het tegendeel blijkt. In tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt geponeerd, heeft de commissaris-generaal niet geoordeeld dat de verzoeker in Khost veilig kan wonen.

De verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul en dat zijn familie intussen is verhuisd naar de provincie Nangarhar (NPO, p. 4 en p. 7). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze provincies een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. De verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op meer actuele landeninformatie, daar waar hij zich beperkt tot de verwijzing naar de EUAA “*Guidance Note*” van april 2022. Met de aanwezigheid van ISKP en andere terroristische groeperingen werd in het licht van voorgaande analyse rekening gehouden. De verzoeker laat voorts na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincies Kabul of Nangarhar. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.4. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Waar de verzoeker in ondergeschikte orde in het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE